Akbaba

Ana muhalefetle Baba iktidar, irtica karşısında birleştiler...
İmam nikâhı!

000481

BEDAVA ABONE

BEDAVA KİTAP

Akbabanın Yeni Fedakârlıkları

Gelecek sayısile « AKBABA » birinci yılını ve ikinci cildini tamamlıyor. Bu vesile ile sayın okuyucularımıza bazı kolaylıklar göstemeyi ve hediyeler vermeyi kararlaştırdık :

1 — Akbaba'nın birinci cildi, çok zarif. yaldızlı bir kapak içinde 10 liradır. İkinci cildi, yine sağlam ve çok zarif deri kapak içinde 10 liradır.

2 — Şimdiye kadar Akbaba'yı alamamış, yahut kolleksiyon yapamamış olanlar, birinci yahut üçüncü cildimizi aldıkları takdirde, üç aylık bedava abone yazılmış olacaklar ve bèdeli 450 kuruş olan gazeteleri adreslerine her hafta parasız gönderilecektir.

Birinci ve ikinci cildi alanlar ise, altı aylık bedava abone yazılacaklar ve bedeli 900 kuruş olan gazeteleri adreslerine parasız olarak gönderilecektir.

3 — Akbaba'nın yalnız birinci, yahut ikinci cildini alanlara veyahut üçüncü cildine abone olanlara, Yusuf Ziya Ortacın, fiyatı 150 kuruş olan (ÜÇ KATLI EV) isimli romanı, parasız hediye edilecektir.

4 — Yayınevimizin neşretmekte olduğu AYDABİR mecmuası aboneleri, Akbaba'ya abone olmak istedikleri takdirde, altı aylık abone bedeli olan 900 kuruş yerine 800 kuruş, bir senelik abone bedeli olan 1800 kuruş yerine de 1500 kuruş ödiyeceklerdir.

5 — Akbaba abonelerinden AYDABİR mecmuasına abone olmak istiyenlere de tenzilât yapılacak, altı aylık abone ücreti olan 600 kuruş yerine 500, bir senelik abone ücreti olan 1200 kuruş yerine de 1000 kuruş alınacaktır.

6 — Bu bedava abone, ucuz abone, ucuz kitap satışları yalnız Mart ayına mahsustur.

İstifade Ediniz!..

FREDO Çocuk pudrasını
Bütün anneler kullanır

TURAL
Öksürüğü
Keser!

Çiftçi!
MALINI. MÜLKÜNÜ
SİGORTASIZ
BIRAKMA!

000482

Akbaba

Sayı : 51 — Cilt : 2 — 5 MART 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, siyasî mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

Tahta Kuruları!

Yoook, öyle hor bakmayın; herif Allah için sanatının ehli imiş. Dikkat ediyor musunuz? Sanat diyorum, iş demiyorum.. Çünkü onun elinde iş, âdeta sanatalşmış!

Önce adı, gazete sütunlarına, Atlantiğin şahlanan dalgaların dan bir masal köpüğü gibi sıçradı: Fırtınaya tutuldular.. Tehlikeler atlattılar.. direği kırıldı.. dümeni koptu.. battı, batıyor diye!

Rüyam Kotrasından ve Haşim Mardin'den bahsettiğimi anladınız, değil mi?

Rüyam mı?.. Ne rüyası?... Bu, gümrük idaresini gaflet uykusuna daldırmak için balhassa seçilmiş bir isim olsa gerek. Yoksa, Haşim Mardin gibi açık gözün rüyası olamaz!

Ne tuhaftır: Başka memleketlerde insanlar, olsa olsa fücceten ölürler. Bizim memlekette ise fücceten milyoner oluyorlar. Emin olunuz, sonu altı sıfırlı bir serveti, sayma zamanından daha kısa bır zaman içinde kazanmayı, garpta masal kafası bile kabul etmez. Bizde ise, öyle bir adamı Sanayi Bankasının idare meclisine bile kabul ediyorlar!

Meğer kolay kazancın sarhoşluğundan ayılmak müthiş oluyormuş. Almanyada korsanlığı, Türkiyede gümrük kaçakçılığı kadar kolay sanan Haşim Mardin, şimdi, hâlâ arkasında bayrağımız dalgalanan gemisinde tutuktur. O bayrak ki, Kore kahramanlarının mübarek elleriyle dünyanın kalbine dikilmişti!

Ah, sevgili baba erenler, yine seni hatırladım. Hani, tahtakurusunu iki parmağının arasında ezip kokladıktan sonra, gözlerini göğe dikmiş de sormuştun:

— Yarabbi!. Bunu yaratırken hiç kokusuna bakmadın mı?.

Bize bu suali yeryüzü tanrılarına tekrarlatacak tahtakuruları o kadar çoğaldı ki!...

Yusuf Ziya ORTAÇ

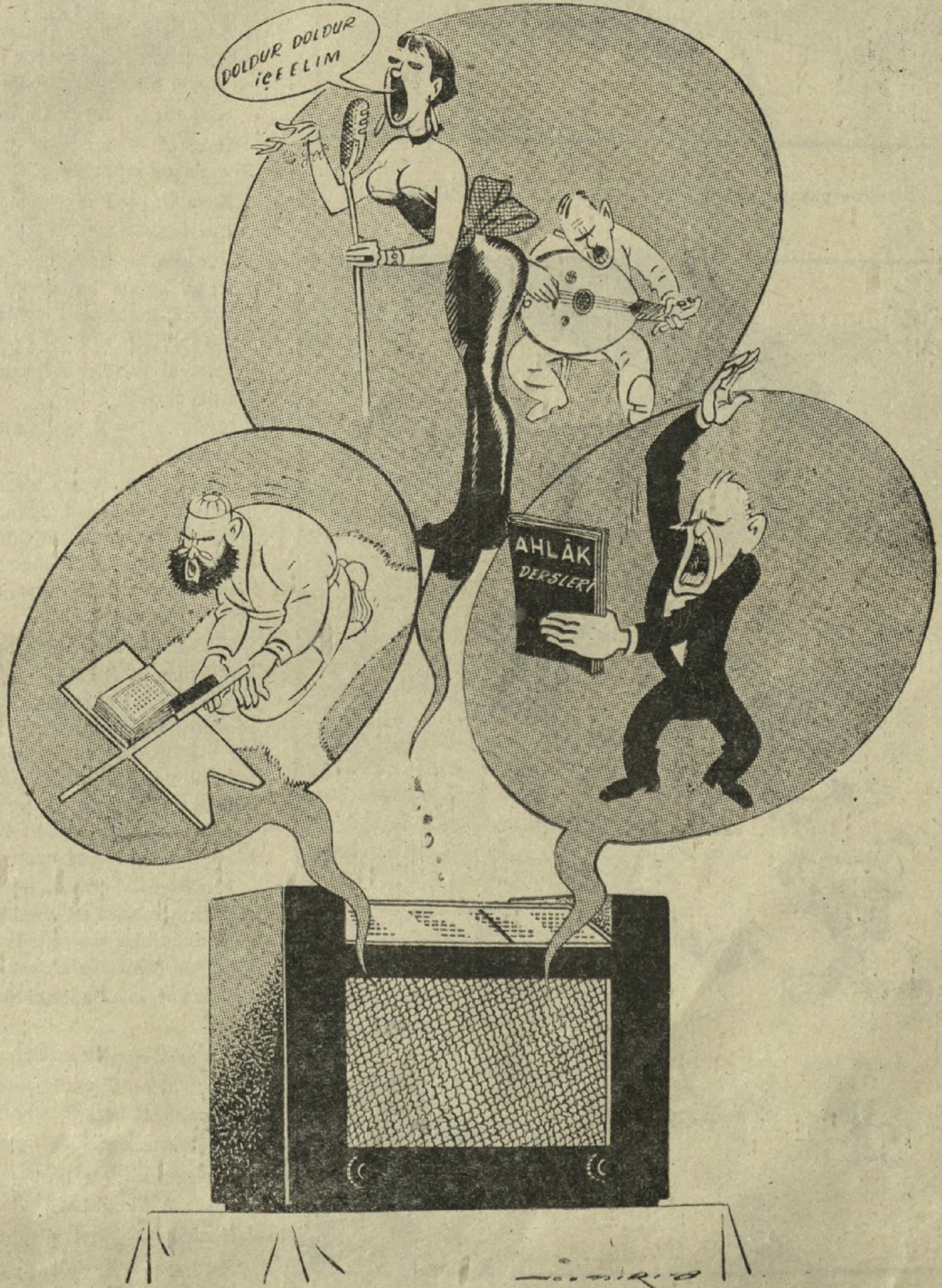
Dostluk Şarkısı

— İnönü'den Menderes'e —

«Yeniden eski muhabbetleri tecdit edelim»
Gel benim Menderes'im partiyi tevhîd edelim,
Canın isterse eğer meclisi temdîd edelim,
Gülelim, eğlenelim, başbaşa bir îd edelim!

Samed'in saçları yollarda sürünsün, yürüsün,
Nihad, ardınca, bir al şâla bürünsün, yürüsün,
Cahid'in parmağı ağzında görünsün, yürüsün,
Gel benim Menderem'im, başbaşa bir îd edelim!

ÇİMDİK

BÜYÜK MİLLET MECLİSİNDE BASIN YAYIN BÜTÇESİ KONUŞULURKEN
Radyomuzdan istenenler!..

SAYIN OKUYUCULARIMIZA

1 — Akbaba'yı, daima daha güzel, daha zarif çıkarmak için elimizden gelen gayreti esirgemiyoruz.

2 — Bizim olduğu kadar, sizin de olan Akbaba'yı, müşterek gayretimizle daha da güzelleştirmek mümkündür.

3 — Bunun için sizlerden ricamız şudur:

Eğer elinizdeki (Akbaba) yı beğendinizse, lûtfen onu yakın bir dostunuza tavsiye ediniz, aldırınız ve Akbaba'ya bir okuyucu kazandırınız.

4 — Her okuyucumuz bize yeni bir okuyucu kazandırırsa, Akbiba'nın satışı bir misli artar..

Ve söz veriyoruz: Güzelliği de bir misli çoğalır.

- 000483

— Haydarpaşaya yalnız gitme iki tane lüks mevki beğüm!..

Mart içeri, pire dışarı!...

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

BEŞİNCİ FASIL

Hacivat — Karagözüm, anlaşılan sende ticarî işlere karşı hiç kapasite yok!

Karagöz — Ha, yok! Zaten lâzım da olmadı. almadım. Kereste çok pahalı, Hacivat?

Hacivat — Ne yok, ne almadım? anlamıyorum!

Karagöz — O söylediğin be!

Hacivat — Söylediğim nedir?

Karagöz — Kapı çıtası mı, ne diyordun, işte o yok! Şimdi de ev mi yaptırmıya kalkıyoruz, Hacivat?

Hacivat — Bunları nereden çıkarıyorsun, Karagözüm? Ben sana böyle bir şey söyledim mi?

Karagöz — Ne dedin ya?

Hacivat — Bari tane tane söyliyeyim de anla: Kapa...

Karagöz — Peki, kaparım.

Hacivat — Site!

Karagöz — Bana bak, Hacivat. Ağzının içinde bir şeyler yuvarlıyorsun, karışmam, sonra bozuşuruz ha!

Hacivat — Neye bozuşuyoruz, Karagöz?

Karagöz -- Kötü lâkırdıya gelemem!

Hacivat — Vah Karagözüm. Çok eski kafalı kal'mışsın. Dünya gidişine hiç ayak uydurmuyorsun! Ben sana kötü lâkırdı söylemedim. Söylemedim ama, söyleyiversem de ne çıkar?

Karagöz — Ne demek ne çıkar?

Hacivat — Öyle ya, ne çıkar? Senin benim gibiler değil, koskoca mevkilere geçmiş, koskoca adamlar birbirlerine neler söylemiyorlar da yine gücenmiyorlar! Seninle ben, aramızda nemizi payl'aşamıyoruz? Beş para etmez kırk yıllık köhne dostluğumuzu mu?

Karagöz — **(Düşünür)** Bu işin elbette bir hikmeti var, Hacivat! Dediğin gibi de olsa, ben yine kendime kötü söyletmem!

Hacivat — Benimki kötü söz değil!

Karagöz — Ya nedir?

Hacivat — Terim!

Karagöz — Ne?

Hacivat — Terim!

Karagöz — **(Mendilini çıkartıp uzatarak)** Al, sil bari!

Hacivat — Neyi sil'eyim?

Karagöz — Terini!

Hacivat — Karagözüm, terliyim demedim, terim, dedim!

Karagöz — İyi ya, işte hepsi bir kapıya çıkar?

Hacivat — Ooof, Karagöz, sıkıyorsun!

Karagöz — Ulan demindenberi bir lâfı kırk kalıba sokmadan söylemiyorsun da, yine seni sıkan, terleten benim öyl'e mi? Seni gidi yal'ancı, müstebit seni! Seni gidi müzevir, münafık, müfsit seni!

Hacivat — **(Sevinçle ellerini çırparak)** Aman Karagözüm, ben şimdi yapacağımız işi buldum. Sende büyük bir istidat keşfettim!

Karagöz — Bende ne cevherler var ama, meydana çıkmasına felek müsaade etmedi!

Hacivat — Öyle ise, söylerim müsaade eder, çok eski ahbabımdır!

Karagöz — Kim?

Hacivat — Felek!

Karagöz — Hangi felek?

Hacivat — Burhan Felek!

Karagöz — Hacivat, bu sefer de ben mi sana meramımı anlatamıyacağım? Felek müsaade etmedi, yani talih müsaade etmedi, demek istiyorum. Sen bende ne keşfettin, onu söyle!

Hacivat — Çok büyük bir istidat!

Karagöz — Anl'adık ama, hangisi? Bende istidat çok!

Hacivat — Sahi mi, Karagöz, neler var, say bakayım!

Karagöz — Bir defa iyi ahçıyım. Bir dolma yapayım, parmaklarını yersin!

Hacivat — Yapma, öyleyse!

Karagöz — Neden?

Hacivat — Parmaklarım bana lâzım!

Karagöz — Yaptığım yok ya, zaten... Söz gelişi öyle derler. Yani birinci sınıf aşçıyım!

Hacivat — Onu geç, sonra?

Karagöz — Sonra, dikiş dikerim!

Hacivat — Bir eski şalvarım var, gönderiyim de tornistan ediver!

Karagöz — O kadar da değil! Ama istersen.. **(Avucunu göstererek)** kıçına bir yama yapıştırarım!

Hacivat — Onu da geç öyleyse, sonra?

Karagöz — Sonra, iyi çamaşır yıkarım!

Hacivat —Onu da geç! Şimdi

000484

makinesi var, para etmezsin!

Karagöz — Ulan, kendimi satılığa çıkarmadım, istidadımı anlatıyorum!

Hacivat — Anladık, sonra?

Karagöz — Nakış işlerim, biraz da saz tıngırdatırım!

Hacivat — Aman, Karagözüm. Ben sende bir şey daha keşfediyorum!

Karagöz — Ne keşfediyorsun?

Hacivat — Sakın sende bir cinsiyet bozukluğu olmasın?

Karagöz — Cinsi bozuk, sana derler. Ağzını topla. İnerim beynine ha!

Hacivat — Yanlış anlama! Yani, erkek gibi görünen kadın olmayasın? Böyle pek çokları var!

Karagöz — Hadi be oradan!

Hacivat — Bir küçük ameliyatla asıl cinslerine dönüyorlar. Gel seni Nümune hastahanesine götüreyim, bir küçük ameliyatla şu yalancı erkeklik derdinden kurtul!

Karagöz — Ah, nerede o günler, Hacivat, nerede? Ama, bu yaştan sonra kadınlık da para etmez!

Hacivat — Öyle deme, bak elinde ne hünerlerin var?

Karagöz — Sade hünerle olmaz, gençlik de lâzım!

Hacivat — Karagözüm, daha şimdiden kendini naza çekme! Kadın olduktan sonra eğer istersen ben seni imam nikâhiyle alırım!

Karagöz — Vay utanmaz herif vay! Bunca yıllık arkadaşına, bak ne teklif ediyor?

Hacivat — Zorla değil, gönül rızasiyle!

Karagöz — Acaba bin gönlüm olsa bir tanesini sana verir miyim?

Hacivat — O kadar da hor bakma, bugüne bugün ben, bizim neslin (jön prömiye) si sayılırım!

Karagöz — O ne demek?

Hacivat — Yani âşık!

Karagöz — Hadi oradan bunak sırnaşık! Şimdi bu saçmaları bırak da Hacivat, sen bende ne istidat keşfettin, onu söyle!

Hacivat — Büyük bir siyasî istidat!

Karagöz — Ya, bak bu tarafımı ben de bilmiyordum! Nasıl keşfettin?

Hacivat — Siyasî dil kullanmasını biliyorsun!

Karagöz — Ooo, evvel Allah, lâfa geldi mi, yaparım!

Hacivat — Aradığımız işi ulduk öyleyse!

Karagöz — Ne yapıyoruz?

Hacivat — Gazetecilik!

Karagöz — Hoppala! Ulan, ikimiz de kara cahiliz! İmlâmız bozuk, malumat yok, kitabet sıfır. Ne yazacağız da ne okutacağız?

Hacivat — Yeni usul gazetecilikte bunların hiç biri istemez?

— Bravoo!...

Karagöz — Nasıl yapacağız?

Hacivat — Biz söyliyeceğiz, daktilo yazacak, mürettip dizecek, musahhih tashih edecek, makinist basacak. Gazete çıkacak, oldu bitti!

Karagöz — Ya, satılmaz, zarar ederse?

Hacivat — Satılmasına lüzum yok. Resmî ilân buluruz!

Karagöz — Hadi, hepsine peki! Gazete nerde?

Hacivat — Ay, sen bizim gazetemiz olduğunu bilmiyor musun?

Karagöz — Yooo!

Hacivat — Yazıklar olsun sana! Adın Karagöz de, Karagöz gazetesinden haberin yok!

Karagöz — Ha, şu Meşrutiyette eski Bahriye muhasebecisi Fuat beyin kurup, Mahmut Nedim beyin de başmuharrirliğini yaptığı Karagöz gazetesi mi? Allah rahmet eylesin, ikisi de öldü. O, hâlâ çıkıyor mu?

Hacivat — Çıkıyor ya!

Karagöz — Kim çıkarıyor?

Hacivat — Halk partisi?

Karagöz — Ne münasebet?

Hacivat — Sahipleri ölünce vârisler bir şirket kurmuşlardı. H. Partisi şirketin yüzde elli bir hissesini ele geçirdi, çıkartıyor?

Karagöz — Öbür hissedarlar ne yapıyor?

Hacivat — Avuçlarını yalıyorlar!

Karagöz — Behey Allahın sersemi, bunca yıldır hissedarların yüzde kırk dokuzuna zırnık koklatmıyan bize metelik mi verir? Sen de bunu iş diye bana söylüyorsun! Gevezeliği birak da Hacivat, bulacaksan ciddî bir iş bul!

— Beşinci faslın sonu —

ANLAYIŞ

Biyoloji öğretmeni Sacit Öncel, çocuklarından birine sordu:

— Söyle bakayım oğlum ne derler ona?

— Neye efendim?

— Hani insanın başında bulunur, ufak ufak, beyaz beyaz... ısırır!

Çocuk hemen cevap verdi:

— Diş efendim!

MALIN İYİSİ

İki arkadaş, kuliste birbirlerine tesadüf ettiler.

— Yeni bir daktilo almışsın diye duydum, dedi biri.

— Evet.

— Bari çabuk yazabiliyor mu?

— Bilâkis birader, gayet yavaş yazıyor...

Öteki içini çekti:

— Kâfir, dedi, bilirim, talihlisindir!

000485

Yetkili zat — Kömür satışlarını tanzim edemeyince, havaları tanzime karar verdik!...

Kırkı da....

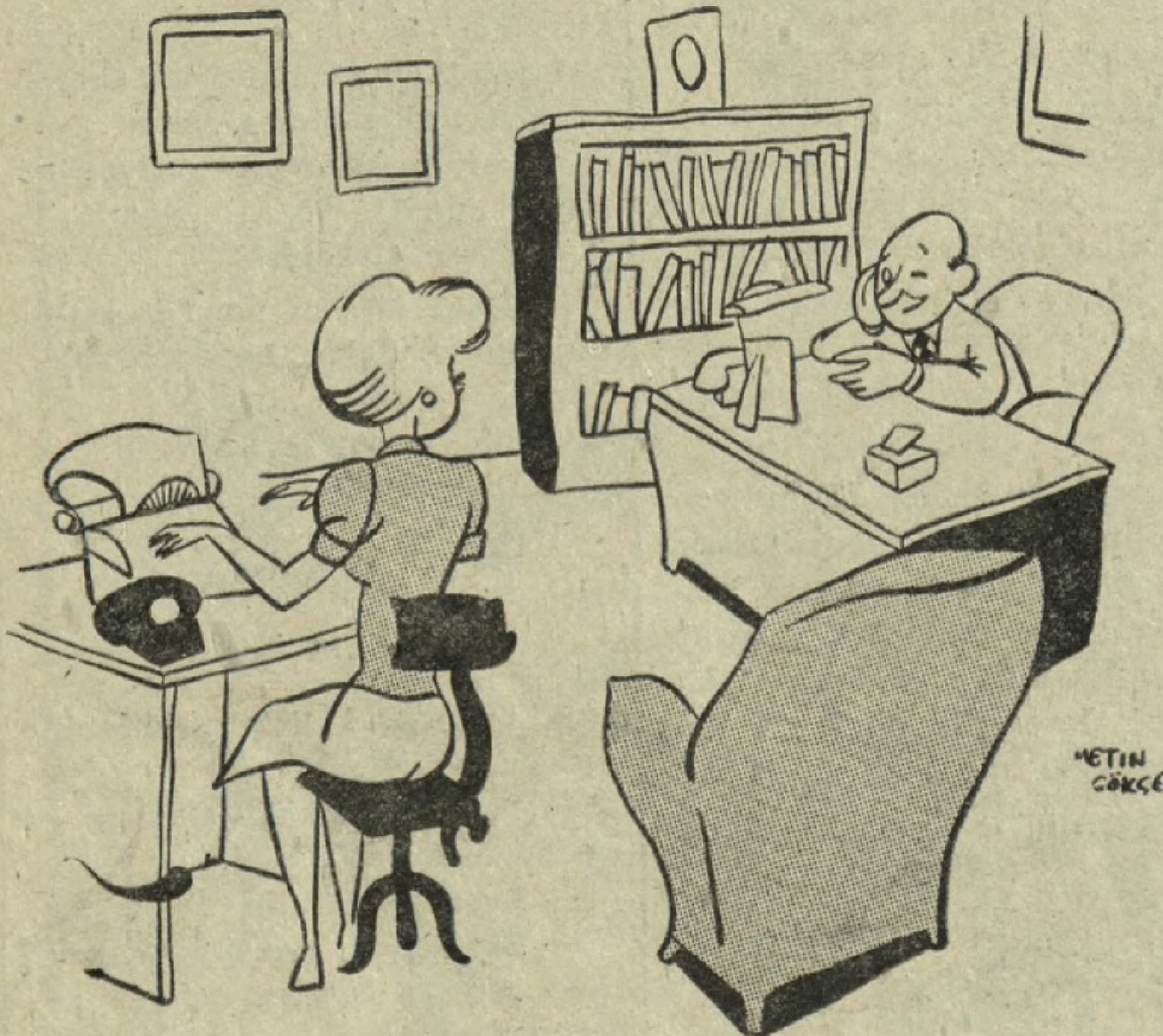
Başhekim olmuştu. Tımarhanedeki hastaları teftişe çıktı. Biri:

— Aman, dedi, doktor, başımıza başka birini tayin edecekler diye korkuyorduk vallahi...

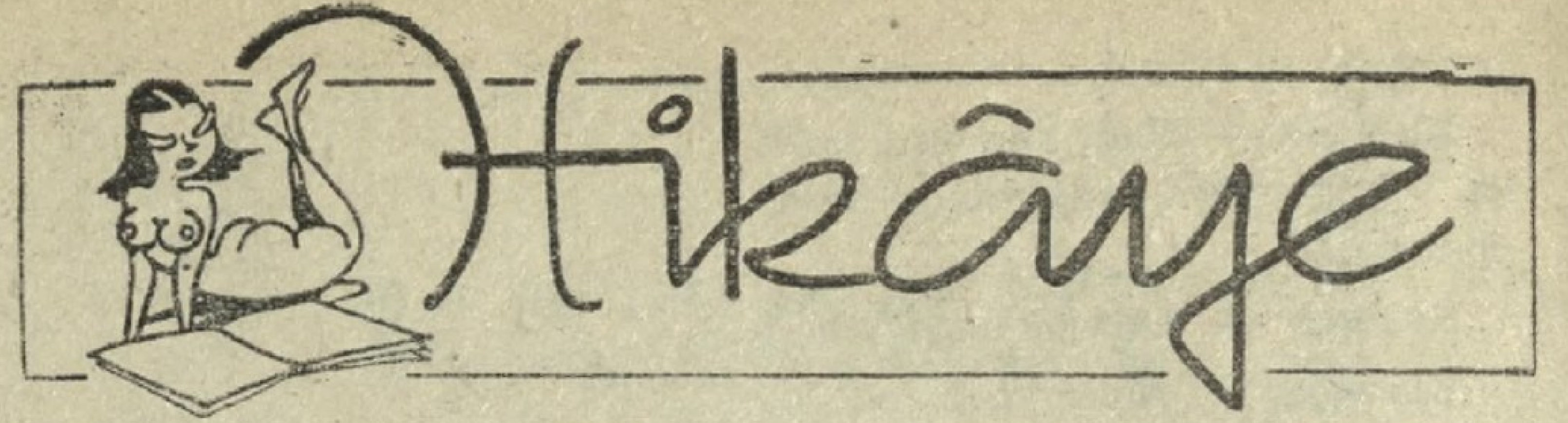
Doktor:

— Benden memnun musunuz? Dedi. Hasta güldü:

— E, tabiî değil mi ya... Biz kırk kişiyiz, kırkımız da birbirimizi biliriz!..

— Süratli ve düzgün yazıyorsunuz. Amma, daha, iyi bir daktilo olduğunuzu ispat etmiş sayılmazsınız!...

Büyük Sır

Nuri Nursuz polis teşkilâtı için bir muammaydı. Nuri şehirdeki her yankesicinin, dolandırıcı ve hırsızın candan dostuydu. Bununla beraber şimdiye kadar kendisi hiç bir kusur işlememiş gibiydi. İradı yoktu, çalışıyordu, buna rağmen hali vakti yerindeydi. Bütün bunlar da polisleri yakından ilgilendiriyordu tabiî.

Arkadaşları birer birer enselenirken Nuri alnı açık geziyordu. Ona en ufak bir suçun gölgesini isnat etmek imkânsızdı.

Komiser Sami Sert bazan Nurinin sırrını belki de asla öğrenemiyeceğini düşünür ve üzülürdü. Fakat üzüntüsü boşa çıktı. Günlerden bir gün öğrendi. Maamafih bu onun için bir şeref sayılmaz. Zira büyük sırrı ona başkası açıkladı.

Küçük çapta bir dolandırıcı olan Dolap Necdet karakola bir şikâyette bulunmağa gelmişti. Dolap ufak tefek, gençliğine rağmen ceviz gibi buruşuk, tuhaf bir adamdı. Birbirine yakın, çipil siyah gözleri öfke fırtınalarıyla tutuşmaktaydı.

— Bizim Nursuz'dan şikâyetim var, komser abi, diye söze başladı.

Son derece bezgin olduğu belliydi. Kendini tutamıyarak:

— Artık bu kadarı fazla! diye köpürdü; bu sefer çok ileri gitti! Arkadaşlığın şanına yakışmaz bu!

Sami Sert memnuniyetle ellerini uğuşturdu. Nursuzun sırrını öğrenmenin tam zamanı gelmişti.

— Sırası gelmişken sorayım, Necdet, dedi, şu Nursuz neyle geçinir kuzum Allahaşkına?

Dolap komisere istihfafla baktı. Yere tükürecek gibi yaptı. sonra vazgeçti.

— Gücenme ama, komser abi, siz aynasızlar hani pek saf oluyorsunuz, doğrusu. Nursuz Nuri bizim «perde» mizdi.

— Perde mi?

— Yani çocuklardan biri biraz iş çıkarmak istedi mi Nursuz ona perde olur. Senin anlıyacağın herkesin gözünü kendine çeker. Meselâ birisi biraz yankesicilik yapacak değil mi, Nuri ayni tramvay veya otobüste bayılma numarası yapar. Yahut yanındakilerle hafif bir münakaşaya tutuşur. Herkes onunla meşgulken beriki işini rahat rahat yapar ve sıvışır. Nursuza da kârdan komisyon verir. Nurinin «perdelik» san'atinde bir sürü oyunu vardır. Meselâ canına acımayıp yerlere düştüğünü

bile bilirim. Doğrusu usta adamdır. Ama dedim ya, bu sefer pek ileri gitti artık.

Sami Sert meraklanmıştı:

— Anlat bakalım, ne oldu?

— Karımı biliyorsun ya, Aliyeyi? Aliye beni bırakıp kaçtı. Onu ne severdim bilirsin. Böyle bir şey yapacağı hiç aklımdan geçmezdi!

— Vah vah, üzüldüm, Necdet. Hiç şüphelenmedi miydin?

— Yoo! Son zamanlarda Nursuzlara sık sık girip çıkıyordu. Ama Nursuzdan şüphelenmedim. Zira karısı Binnazı bilirsin. Göz açtırtmaz kocasına. Ben de bizim karı Binnaz'la çok iyi ahbap zannediyordum. Ne işler döndüğünü bilsem şırfıntıyı eve kilitlerdim. Çoluk çocuk perişan olduk, komser abi. Sonra Aliyeyi ne severdim bilirsin. Haberim olsa bir çaresine bakar kaçmasını mutlaka önlerdim.

— Demek senin burnunun dibinde Nursuzla kaçtı, öyle mi?

Dolap Necdet öfkeyle sarı dişlerini gıcırdattı.

— Ne münasebet! Senin Nursuz bu sefer ayni oyunu bana oynadı. Bir başkası için «perdelik» yaptı. Ben Nursuzlara girip çıkıyor sanırken Aliye meğer Nursuzun ağabeysi ile mercimeği fırına vermiş. Onunla kaçtı!

Hüsniye KURUNTU

000486

İstanbul Notları

Gemisini Kurtaran Kaptan

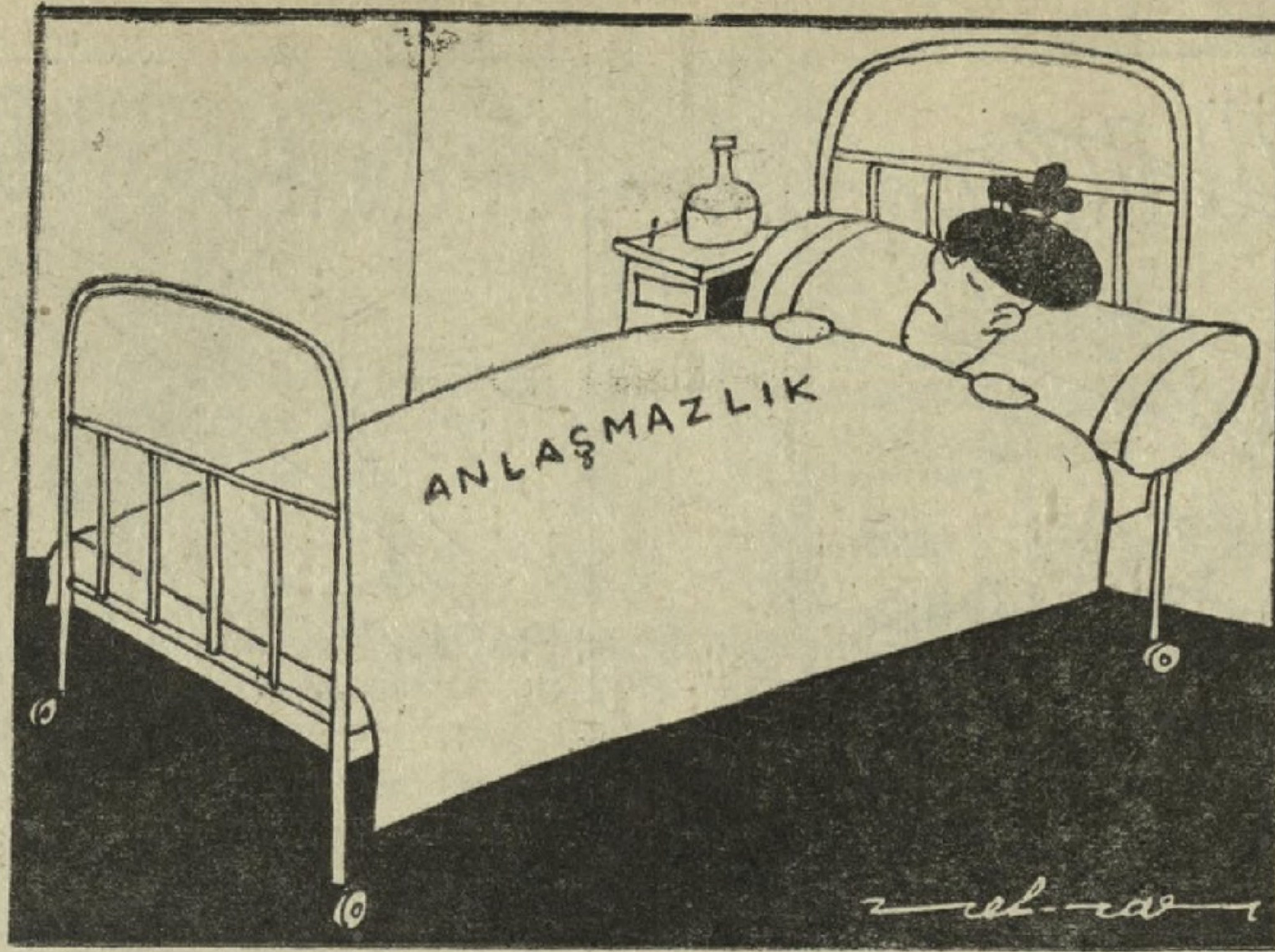
Dünyayı gezip dolaşmak, Amerikaya, Atinaya, Parise, Münihe, Hindistana gitmek, gezip tozmak Doğan Nadi'nin inhisarında değil ya... Ben de kalktım, gemisini kurtaran kaptanı görmek üzere İzmir'e gittim. Kaptan Kurt Karlsen'le orada görüştük.

— Nasılsın kaptan? Türkiyeye geldiğine memnun musun? diye sordum.

— Memnun da söz mü? diye güldü. Meğer dünyanın en görülecek memleketiymiş burası..

— Ya? Memnun oldum. Ne bakımlardan beğendiniz Türkiyeyi bakalım?

— Vallahi sayıp dökmekle biter tükenir gibi değil benim gördüğüme göre..

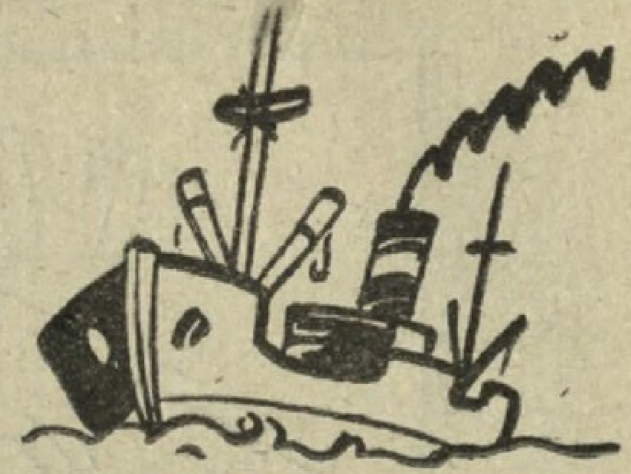
Siyaset dünyasında şimdilik tedavisi mümkün olmayan bir hasta!..

— Meselâ, meselâ?

— Meselâ, kendi sahamdan bahsedeyim. Bir kere ben kendimi kaptan zannederdim ama, aldanmışım. Sizde ne cevherler var beyim, ne cevherler. İnsan kendinden utanıyor, kaptanım diye ortaya çıkmağa... Meselâ, biz altımızda koskoca teknelerle Atlantiği aştık mı, bu bir başarı sayılıyor. Fakat sizin körfez vapurlarınız, sonra o İstanbulda işliyen şehir hatları sefineleri, ki resimlerine bakılırsa hepsi Nuhun gemileri, kaptanlarına beynelmilel şöhret kazandıracak şeyler... O gemilerle bir sefer yapmak, bizimkilerle onbeş sefer yapmağa bedel... Maaşallah, bunları başarıyorsunuz. Sizin en büyük talihsizliğiniz, dünyanın sizden haberi olmayışında. Sizde ajans filân yok mudur?

Utandım:

— Yoktur! dedim.

— Sonra alelâde kayıklarla ikide bir Atlantiği aşan gençleriniz var. Başka işi gücü olmıyan böyle amatör ruhlu macera düşkünleriniz varken nasıl denzcilikte şöhret yapmamışsınız şaşılacak şey... Sözüm meclisten dışarı, benim adım Kurt.. Halbuki sizde ne kurtlar varmış, ne kurtlar... Gemisinde ekâbire bir ziyafet verip balıkçı gemisi diye koskoca kotrayı bedava gümrükten geçiren deniz kurtları mı istersin; dünyanın en büyük limanlarına hiç ücret vermeden gemisini gümrükten, limandan kurtaran kurtlar mı!.. Bunları duydukça, doğrusu kendimin âciz bir talebeden başka birşey olmadığımı anladım. Siz beni tebrik edeceğinize, müsaade edin de ben sizin kurtlarınızı tebrik edeyim...

İçimi çektim:

— Maalesef imkânsız, dedim, çünkü o kurt, gemisini kurtaramadı, şimdi kafeste!

— İstanbul Muhabiri —

Yukarıdaki deli — Yok azizim ben bu zamanda tımarhaneden kaçacak kadar delirmedim!...

DEDİĞİNİ YAPMIŞ

Avukat Halûk Eczacıbaşı'ya bir dâvacı gelmişti:

— Tüccar Keramet bey aleyhine alacak dâvası açacağım; dedi.

— Alacağınızı daha evvel istediniz mi kendisinden?

— Evet, istedim.

— Ne dedi?

— Cehenneme git, dedi; ben de buraya geldim...

KURTULUŞ YOLU

Hem yaşlı, hem çirkin, hem de övüngen bir kadındı. Bir toplantıda yine nöbeti tutumuştu:

— Aman dünya ne ahlâksız olmuş... Buraya gelirken iki, üç delikanlı yine peşime takıldı...

Altan Karındaş, anlamamazlıtan geldi:

— Aman hanımfendi, dedi, sokağa çıkarken ne diye üzerinize kıymetli taşlar takıyorsunuz?

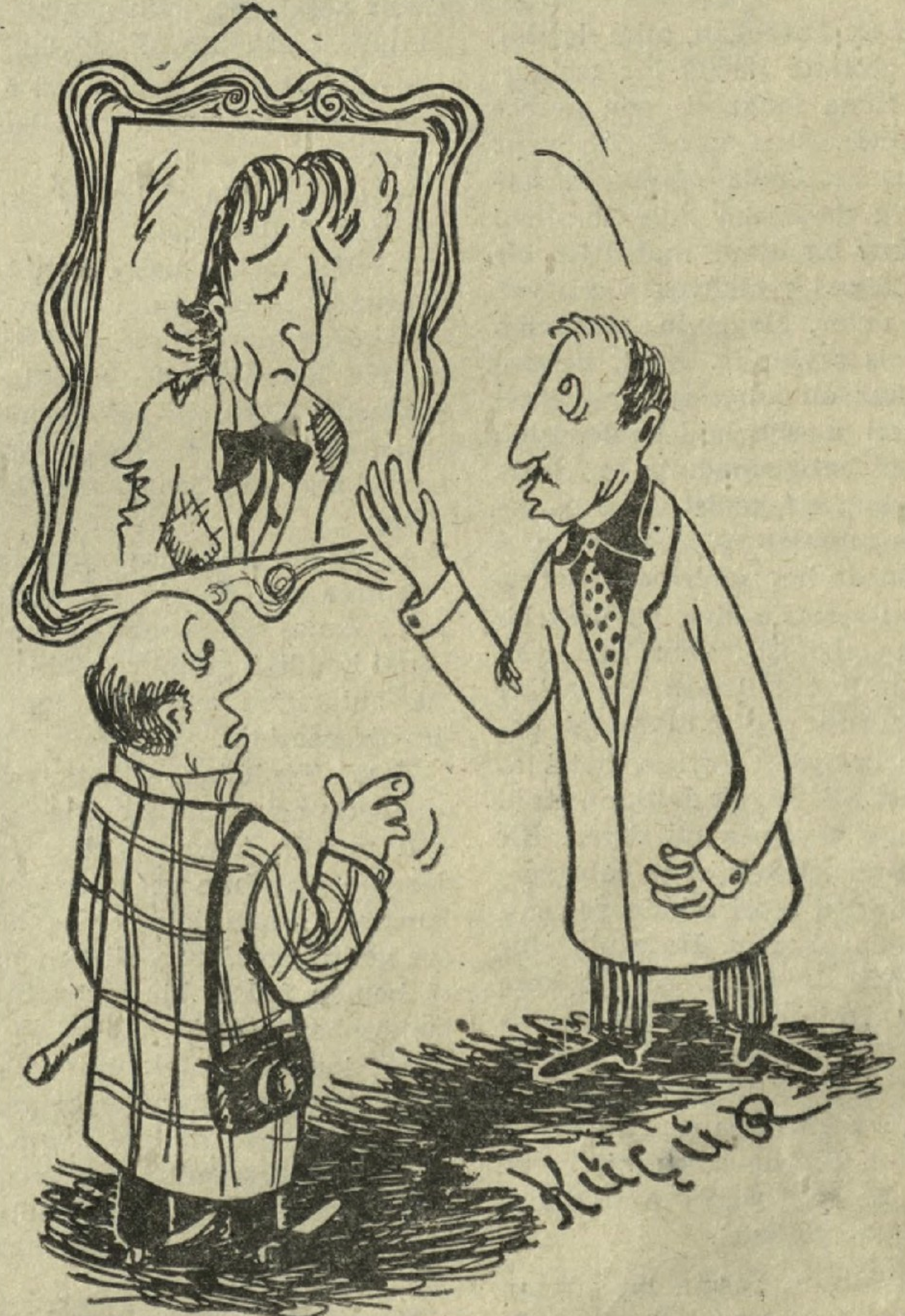
SIRAYLA

Orhan Karaköse, Suadiyedeki evinin önünde, spor arabasının altına girmiş, harıl harıl temizlik yapıyordu. Üçüncü Ağır ceza âzalarından Fehmi Çağıl:

— Maşallah maşallah, dedi, demek arabayı sen temizliyorsun ha?

Orhan Karaköse iniltili bir sesle cevap verdi:

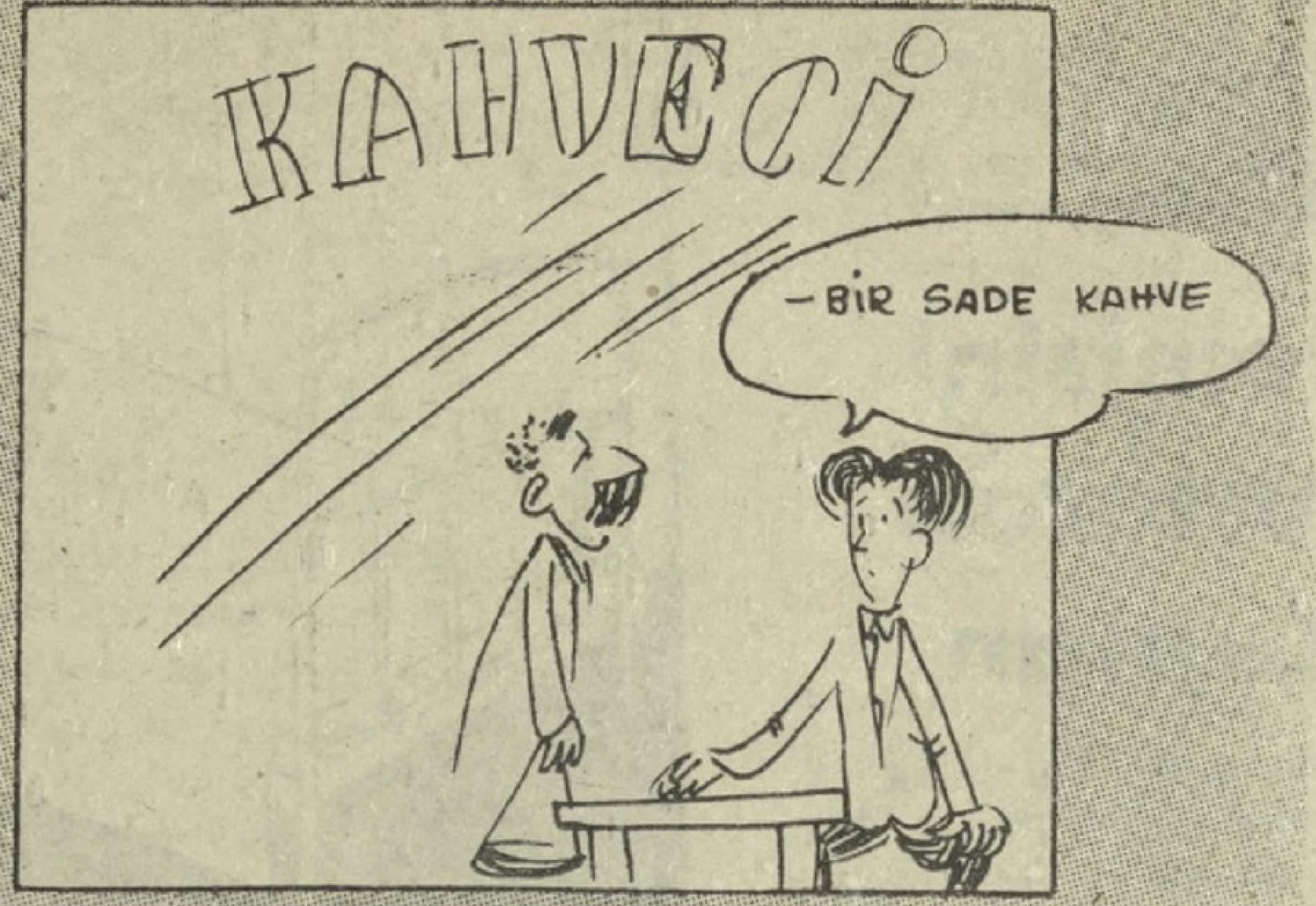
— Sırayla tabiî. Alırken de o beni temizlemişti...

— Memleketimizin en büyük sanatkârı...
— Yaaa... Kıymeti biliniyor mu bari?..
— Hayır daha ölmedi!...

000487

BİR FAKİR ŞAİRİN MACERALARI!..

HİKAYE

Sersem

Hayri Tezdoğan, âlim değildi. Bir şirkette küçük bir memurdu. Buna mukabil son derece dalgındı. Ama nasıl? Tasavvur edilemez. Onda dalgınlık, sersemlik derecesini bulurdu. Hani meşhur bir âlime maledilen bir iki dalgınlık hikâyesi vardı ya? İşte onlar, Hayrinin başından geçmiş şeylerdir. Ama, kendisi meşhur olmadığı için bu güzel şeyleri meşhurlara malederler. Canım hatırlamadınız mı? Hani Hayrinin bir kedisi vardı da, kapının altından rahat rahat girip çıksın da her seferinde kalkıp kapıyı açmasın diye, büyücek bir delik açtırmıştı. Sonra kedi, yavruladı. Bunun üzerine Hayri, bir de yavrusu geçsin diye ufak delik açtırdıydı. Herkes, hattâ alay ettiydi, büyük delikten sanki küçüğü geçemez mi diye... Bir keresinde, Hayri evde çalışıyordu. Karısı, tepsi içinde yemeğini önüne koydu. Hayrinin bir arkadaşı da vardı. Bir iki kere onu çağırdı, gel yemeğini ye diye... Sonra kendi yedi, ona da bıraktı. Derken Hayri kalktı, arkadaşı gittikten sonra yemeğe oturdu. Bir de baktı ki, yarısı yok. Besbelli yemişim diye tepsiyi geri yolladı...

Zavallının başına bu yüzden gelmedik dert mi kalmıştır? Ama neylesin ki, sersemliğinin yani âlimâne tâbiriyle dalgınlığının önüne geçemiyordu hiçbir suretle... Farzedelim ki karısı ona bir şey ısmarladı... Deftere not etmek, parmaktan yüzük değiştirmek, mendile düğüm atmak, hep tesirsiz tedbirler oluyordu. Deftere bakmayı unutuyor, yüzüğü ters takmışım yine deyip öbür eline geçiriyor, mendili kim düğümlemiş acaba yollu hayran hayran düşüncelere dalıyordu. Akşam olup da şirketten eve dönünce asıl felâket başlıyordu o zaman...

Bir keresinde, evin yolunu unutmuş, rastladığı bekçiye:

— Hayri Tezdoğan'ın evi nerede? diye sormuştu da adamcağız:

— Canım, Hayri bey sizsiniz ya beğim? deyince:

— İlâhi bekçi baba, ben biliyorum kim olduğumu, sana evimi soruyorum! deyip yürümüştü. Bir keresinde de, tesadüfen şapkasını giyen bir arkadaşına, şirketten çıkarken, meşhur Hebenneka'yı güldürecek bir bönlükle:

— Yahu, başındaki şapkaya bakılırsa sen Hayri Tezdoğansın... Ama ben kimim? demiş, âlemi kendine güldürmüştü. Artık anlarsınız ondaki dalgınlığın derecesini...

Hayri Tezdoğan, şirketin memuruydu ama yalnız oradan aldığı maaşla, Ticaret Odası endeksine göre bile geçinmesi imkânsızdı. Onun için, akşamları eve gelip yemeğini yedikten sonra hemen fırlar, bir matbaanın muhasebe işlerini, defter kayıtlarını tanzim etmek üzere Bâbıâlinin yolunu tutar, gece yarısına doğru eve dönerdi. Ancak böylelikle karısının arzularını yerine getirmek imkânını buluyordu. Sade para kazanmakla değil elbet...

Hayrilerin bir de kapı karşı komşuları vardı: Murtaza beyler... Bu Murtaza bey, keyif ehli bir adam olmakla beraber, eski tertip, mahalle namusuna önem veren kişilerdendi. Okadar ki, mahrem hususların daima mahrem kalmasını tercih eder, kol kırılır, yen içinde derdi. Murtaza bey, son zamanlarda fena halde işkillenmeğe başlamıştı. Öyle ya, yetişkin kızı vardı, oğlu vardı. Böyle sahnelere alışık değillerdi. Oturma odaları, tesadüf bu ya, Hayrilerin yatak odalarına bakıyordu. Orada görülenlerin gençler tarafından, hele büyüklerin yanında görülmesi asla caiz olamazdı.

Bir akşam kendine cesaret vermek için azıcık kafayı tütsüleyen Murtaza bey, Hayrinin yolunu kesti:

— Komşu, dedi, seninle iki lâf edeceğim azıcık...

— Ben sizin komşunuz muyum?

— Evet Hayri bey, kapı karşı oturuyoruz ya beş senedir...

— Ya? Şerefyab oldum efendim. Buyrun, emredin...

— Estağfurullah... Sadece bir istirhamda bulunacağım. Ama ne tarafından başlıyacağımı bilemiyorum efendi...

— Ne tarafından emrederseniz başlayın efendim...

— Sizin yatak odanızdan bahsedecektim de...

— Ya... Benim yatak odamda ne var?

— Efendim, biz evcek geç yemek yeriz. Saat dokuzda filân otururuz daha. Halbuki zatıâliniz refikanız hanımefendiyle o saatte hemen yatmağa gidiyorsunuz. Perdeleri örtmek de dalgınlığınıza geliyor herhalde... Çoluk çocuk, olmıyacak sahnelere şahit oluyorlar efendim...

— Yani ne yapalım, karanlıkta mı yatalım?

— Hayır ama, hiç değilse perdeleri indirseniz...

— A, hayhay, olur efendim, unutmayız bir daha...

Hayri, memnun, eve döndü. Karısına, nasılsa unutmadı:

— Aman, bak, dedi, ben saat dokuzda yattığımızı unutmuşum. Komşu hatırlattı. Meğer pek erkenmiş. Bir de ışığı, perdeleri açık bırakıyormuşuz... Rica ederim, bir daha perdeleri çekmeği unutmayıver sakın. Bilirsin, ben dalgınımdır...

Yemeği yediler. Hayri her akşamki gibi karısına sordu:

— Saat sekiz buçuk oldu mu karıcığım?

— Evet...

Sonra yine her akşamki gibi:

— Aman matbaaya geç kalmıyayım! deyip çıktı gitti. Karısının neden o akşam sapsarı olduğunu dahi, dalgınlıkla, farkedememişti!

HİKÂYECİ

Çaresi

Okuyucu Cemal Kâmil Gönenç, son derece kazaktı. Dilediği zaman, dilediği saatte evine döner. Bir gün, Necmi Riza Ahiskan, herkesin içinde bunun sırrını sordu:

— Yengemiz hiç ağzını açmaz mı? Sana bağırıp çağırmaz mı, geç döndüğün zamanlar? Konu komşuya karşı ne yaparsın yahu?

Cemal Kâmil sakin sakin izah etti:

— Bağırır ama, ben de Sabâdan bir gazel tuttururum, kimse anlamaz bile ne olduğunu!..

000488

NEZAKET

Yeni bir apartmanda oturuyorlardı. Komşuları dehşetli çivi meraklısıydı. Her gün, kıyamet gibi çiviler çakarak duvarları delik deşik ediyorlardı. Hem de temel çivileri. Şimdiki apartmanların duvarları, mukavvadan kalın olmadığı için, çivilerin sivri uçları birer parmak, onların tarafına çıkıyordu. Bir gün ressam Eren Eyüboğlu, kat komşusunun kapısını çaldı. Onu görünce komşunun aklı başından gitti:

— Ah, dedi, yoksa çivi çakmakla sizi rahatsız ettik, onu söylemeğe mi geldiniz?

Eren Eyüboğlu nezaketle:

— Hayır, efendim, dedi, acaba çivilerin öbür uçlarına tablo asabilir miyim diye müsaade istemeğe geldim!.

KAFA MESELESİ

Kahvede, meslek münakaşasına dalmışlardı. Birbirine:

— En zor iş, kafa işidir, diyordu, ben nelerle hayatımı kazanırım, ne güçlüklerle...

Sordular:

— Yazar mısınız?

— Hayır, berberim!

TAVSİYE

Doktor, soruyordu:

— Tavsiyemi tuttunuz mu? Cam açık mı yatıyorsunuz geceleri?

— Evet.

— Öyleyse romatizma ağrılarınızdan eser kalmamıştır..

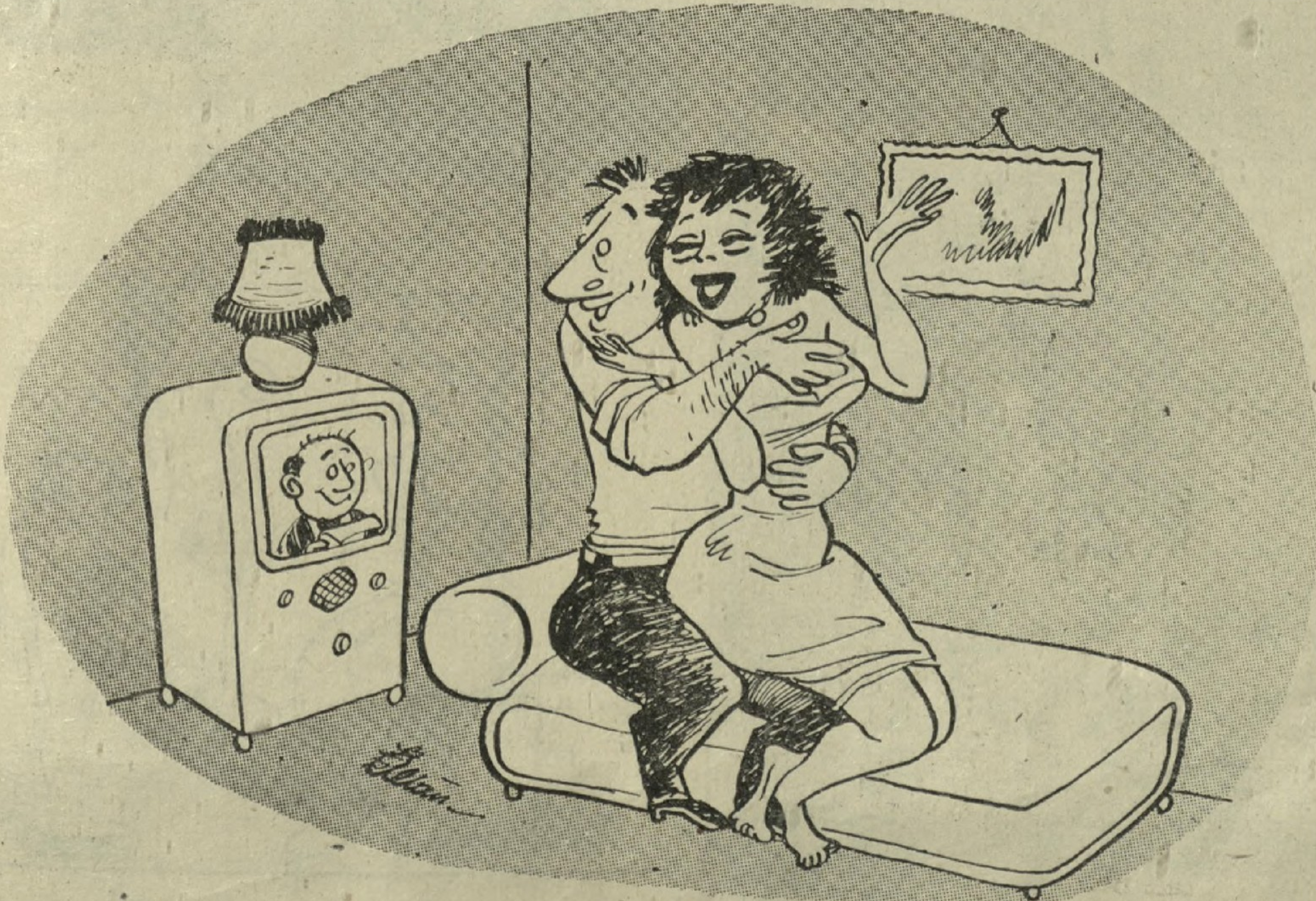
Hasta boynunu büktü:

— Onlar yerinde duruyor ama doktor, bizim ev eşyasından eser kalmıyacak bu gidişle!..

TÜCCARI.

MEDENİYETİN FAYDASI :

Televizyondaki adamın karısı — Kocamın programı devam ettiği müddetçe, rahat rahat sevişebiliriz!

ELBETTE ÖYLE

Semahat, Süheylâya yeni nişanlısından bahsediyordu:

— Aman ne cömert çocuk bilsen, ne cömert... Şu nişan yüzüğüme bak bir kere... Gören bayılıyor âdeta...

Süheylâ acı acı güldü:

— Elbet bayılır... Galiba haberin yok. Ben bile, geri verirken az daha bayılacaktım!

SÖZ, SENET

Kadın, gayet şık bir bilezik alıyordu. Ama pek de pahalıydı. Anlaştıktan sonra fiyat üzerinde, kuyumcudan garanti istedi:

— Söz mü? Şayet kocam beğenmez de iade ederse geri almak yok ha!...

İYİMSER

— İşler nasıl? diye sordular.

— İyi.

— Nasıl olur yahu?

— Yani geçen seneye nazaran fena ama, gelecek seneye nazaran iyi işte...

000489

Rusların elindeki atom bombası!...

YAZISIZ!..

★

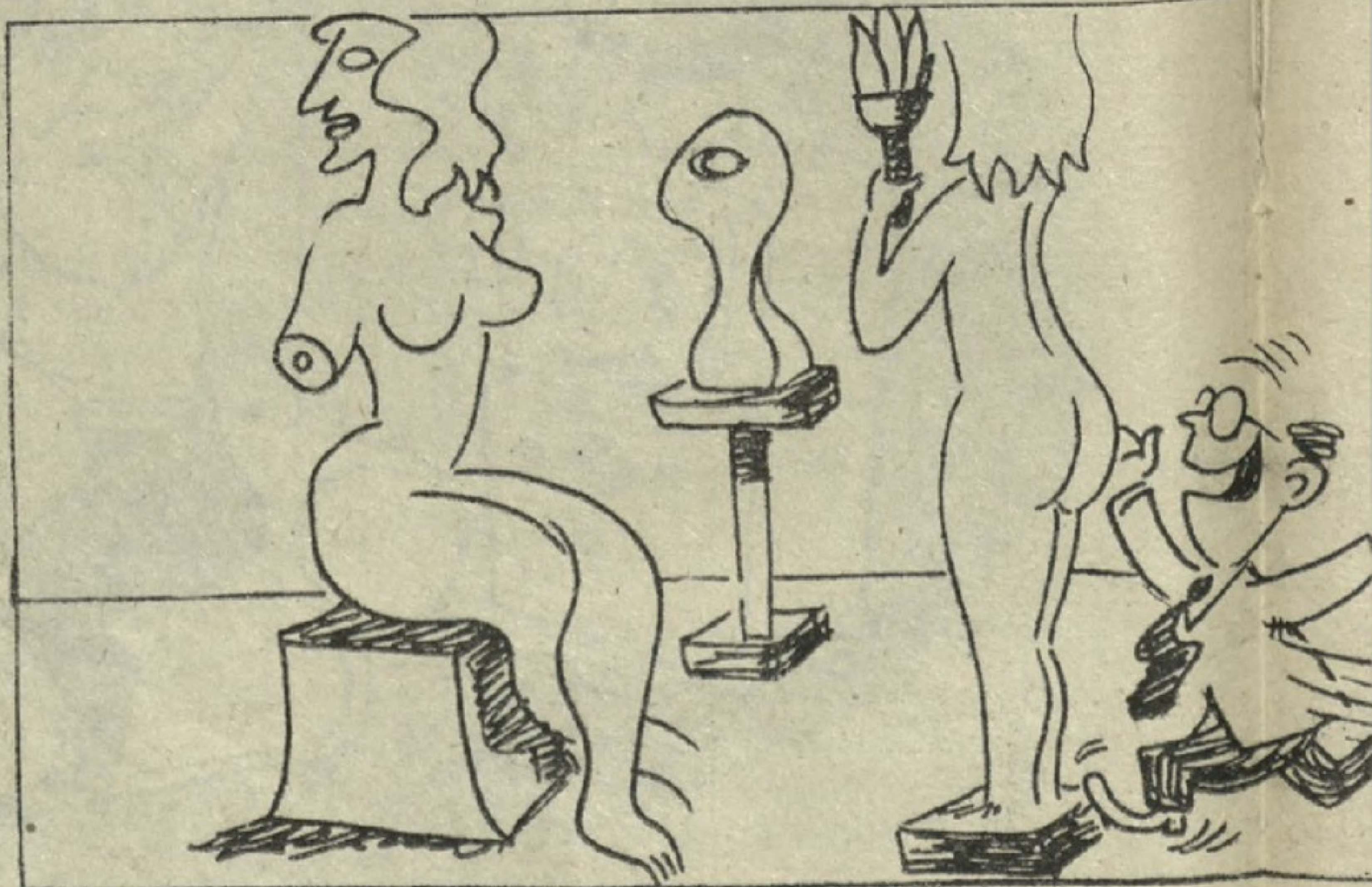

Korede askerle

Gazetelerden: Bir erkek kadın oldu :

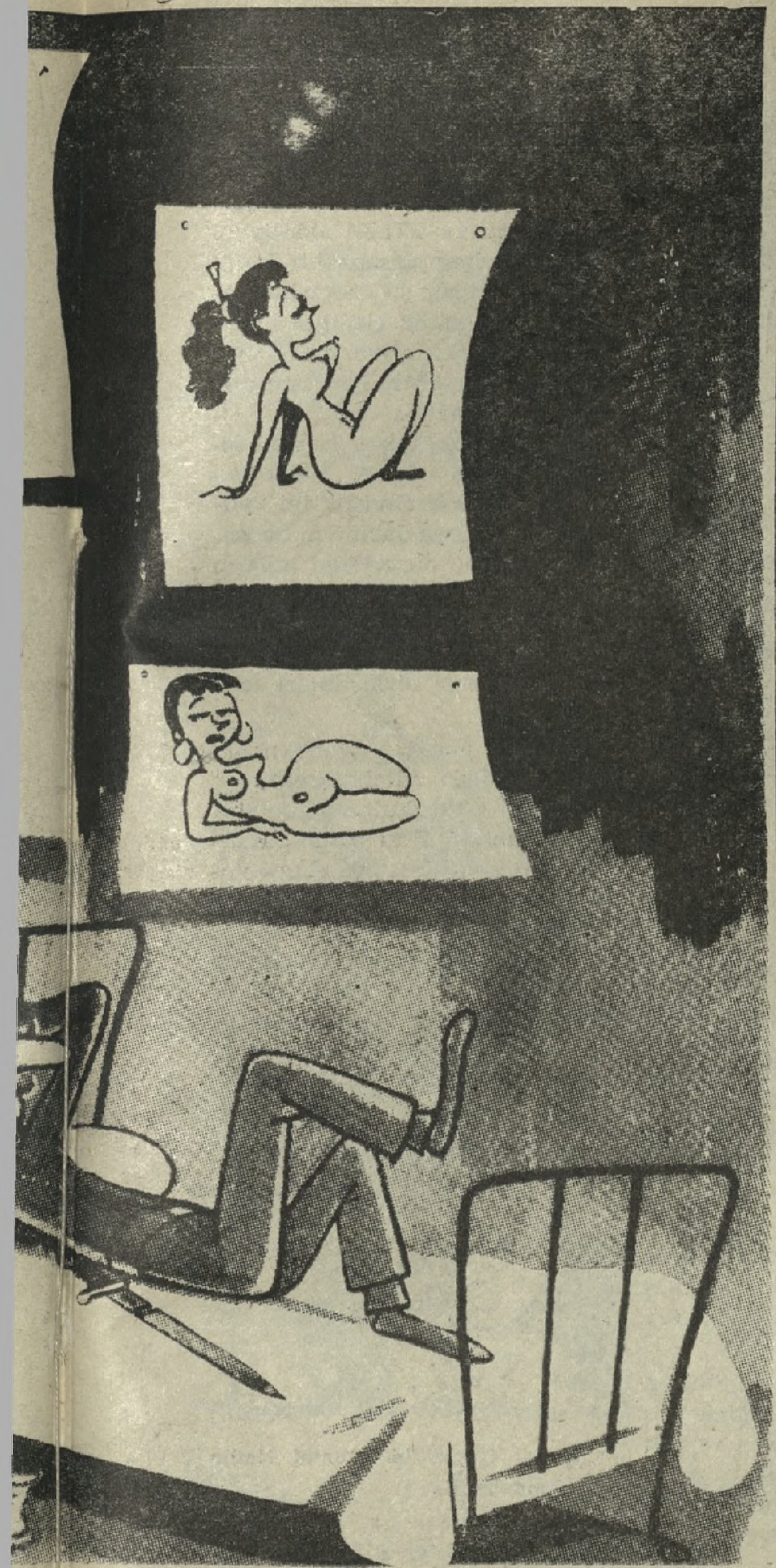
Koca — Bir kadın olayım da gör... Bak sana neler yapacağım!.

Miyop — Vay Apticiğim... Yüzünü g

000490

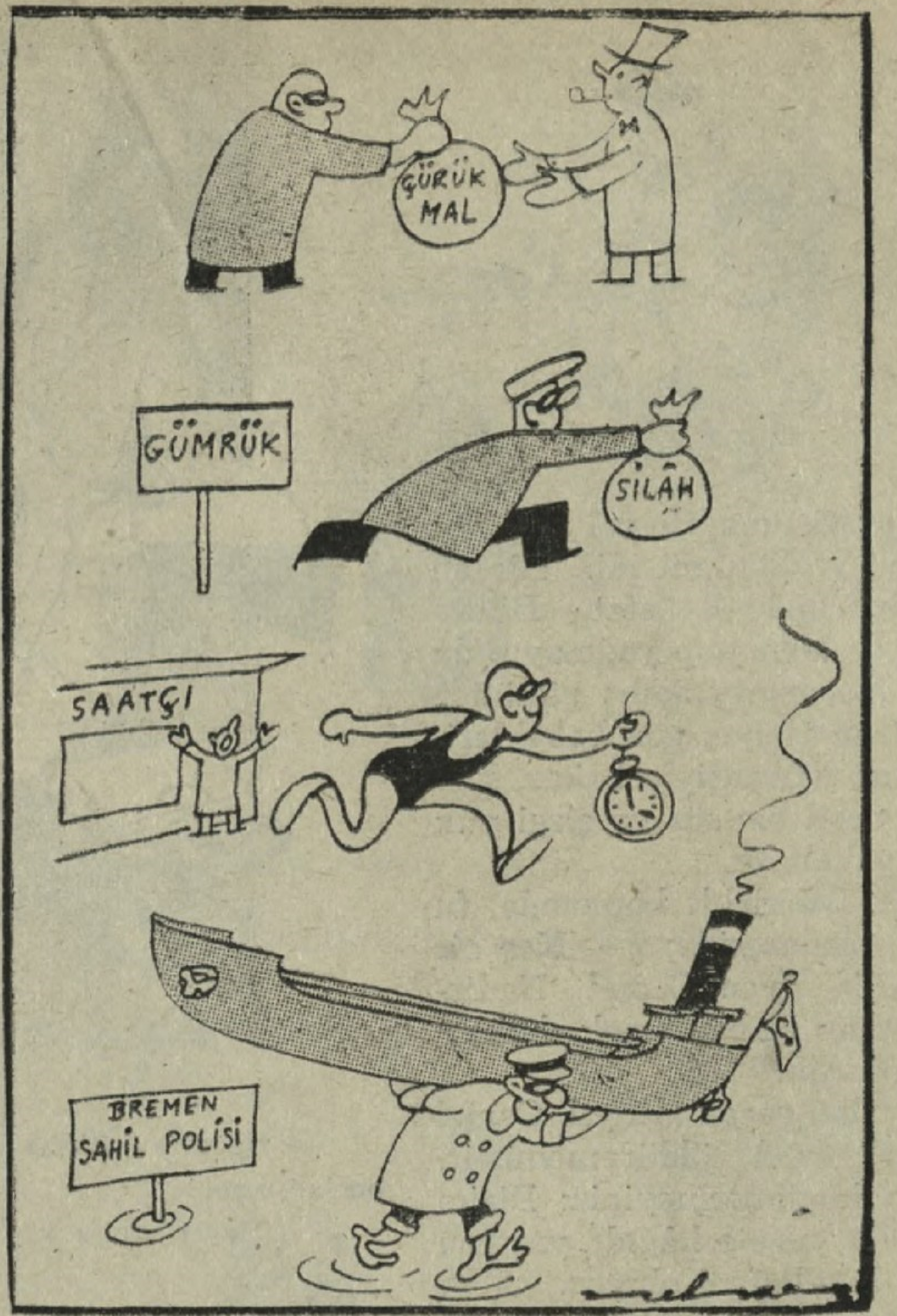

de askerler arasında Pin-Up modası aldı yürüdü:

YİRMİNCİ ASIRDA HAREM

— Hay Allah kahretsin, kim bu sokağa su döken utanmaz!..

Avrupada teşhir edilen sanat sergimiz!..

★

— Şu sarışın güzel kim?
— Tanımadın mı? Geçen seneki esmer nişanlım!...

Yüzünü gören ne olsun?...

000491

Ölüm Yıldönümünde

Geçen cuma, Cemal Nadir'in ölüm yıldönümü idi. Bir an dirilivermeliydi üstat. Bütün bir kış yağmayıp yağmayıp da tam mezarının açılış gününde bastıran tipiye, göz bebeklerinin acı istihzasiyle bakar, kim bilir nasıl bir söz ve çizgi nüktesi yakalardı.

Asrî Mezarlık kapısında, fukara cenazesine; «— Kes bir paradi!» diyen Cemal Nadirden bunu da beklemek hakkımız olurdu.

Aradan geçen altı yıl, Cemal Nadir'i hâlâ öldürememiştir. Bunu küçümsemeyiniz: Bizim caddede gazete kâğıdı, yaşıyanların bile kefeni oluyor.

Cemal Nadir, yalnız el değil, göz ve kafa idi: Görürdü ve düşünürdü. Onun karikatürdeki

— Ekski olmasınlar, eti beş on kuruş ucuzlattılar diye teşekküre gidiyorum...

— Belediyeye mi, kasaplara mı?

— Hayır, uskumru ile istavritlere!..

henüz erişilemeyen üstünlüğünü, yalnız zekâ, yalnız istidat üstünlüğü sanmayınız, Daha çok kültür üstünlüğüdür.

Onu hürmet ve rahmetle anan Akbaba, eserlerine ayırdığı bu sayfaya, eski bir yazısından parçalar da alıyor. Okuyucuyu, zeki bir görüşle sınıflara ayıran bu makale, Cemal Nadir'in manevî değerinden bize haberler vermektedir.

Akbaba

— Nasıl, evlilikten memnun musun kızım, yoksa kocanla kavgaya başladın mı?..

— Hayır, daha kış modelleri gelmedi!...

Eserlerimize her gün not vermek lûtfunda bulunan okuyucular arasında, benim sezişime göre, üç çeşid dikkatli insan var:

1 — Bir bakışta eserin mânasını kavrayıp güler, geçer!

Bu tip dikkatlilere iş adamları, yolcular ve bilhassa kadınlar arasında rastlanır!

2 — Eserin mâna ve nüktesini gereğince anladıktan sonra onu kaldırıp bir kenara atmaz. Dakikalarca üstünde durur... düşünür... âdeta esere ameliyat yapar!... Eser sahibinin aklından bile geçmiyen mâna ve imâları o, çizgi ve kelimeler arasında arar!... Fakat garibtir, bazan bulur da!...

Bu tiplere de koleksiyon meraklıları, sanat amatörleri, işsiz, hazır yiyiciler arasında rastlanır!...

3 — Bunlar hepsinden yamandır. Hem birinciler gibi bir bakışta eseri kavrarlar; hem ikinciler gibi eserin üzerinde durup olmadık mânalar çıkarırlar, hem de, fazla olarak, ellerine kalemi, kâğıdı alıp ve üstüne on bir kuruşluk da posta parası verip eser sahibini sual yağmuruna tutarlar!...

Meselâ: «Aziz üstad, diye yazarlar, falanca karikatürünüzdeki ağacın üstünde bir kuş var, onu falanca zata benzetmekle ne kadar isabet buyurmuşsunuz!»

Oysa ki, siz eserin mânasını tamamlamak için karikatürde mâsûm bir ağaç ve bir de mâsûm kuş çizmekten başka bir şey yapmamışsınızdır!..

Dikkatini daha ileri götüren bir okuyucu da «işittiğime göre siz gülmeyi çok seven ve çok gülen bir kimse imişsiniz. Böyle olduğu halde adınız neden Nadir Güler?» diye sorar.

Yine bu üçüncü kategoriden bir okuyucum dikkat ve merakını tatmin etmek için mektup yazmayı da az görmüş olacak ki bir gün karşıma çıktı:

«Sen, dedi, çalıştığın gazeteden ne alıyorsun?» «Aylık» dedim.. «Ne kadar?...» «Şu kadar!» «Peki gazete her gün ne kadar basıyor?» «Bu kadar!» Sayın okuyucumun tüyleri diken diken oldu: «Yahu, dedi, aldatıyorlar seni bu Bâbıâli caddesinde!...» «Neden?» diye bu sefer ben merakla sordum: «Tabiî aldatıyorlar, dedi, hesaplasana bir kere: Her gün oturup şu kadar bin gazeteye karikatür çizdiğin halde bu kadar aylık alıyorsun. Tanesi kaça geliyor biliyor musun? Tam 17 paraya!... »

Dikkati çok, fakat gazete baskısı ve klişe tekniği hakkında bilgisi hiç yok olan bu iyi yürekli vatandaşa durumun bu kadar korkunç olmadığını anlatıp yatıştırmak için tabiî epeyce nefes tüketmek icab etti!

İşte bu üçüncü tip okuyucuların ekseriya birleştikleri soru şudur:

«Üstad, nereden buluyorsun bu mevzuları Allahaşkına?..»

(Üstad lâfını kullandığım için özür dilerim. Zira bizim Ankara caddesinde «üstad» «bay» yerine geçer. O kadar da çok ve kolay kullanılır!)

Okuyucuların ekseriyetle birleştikleri bu soru gerçekten önemli, gerçekten dikkat ve merakı çekici bir meseledir. Fakat bu meseleyi, çok kere yine okuyucular, kendi aralarında çözmeğe kalkarlar:

Kendi fırçasiyle Cemal Nadir ve Amcabeyi!..

«Zahir çok geziyor da çok görüyor!» Yahud «Besbelli çok okuyor!» Yahud da «Belki çok konuşuyor!» ve nihayet çok yemeğe, çok içmeğe, çok uyumağa, hattâ çok rüya görmeğe kadar çeşitli tahmin ve hüküm yürütürler!

Gerçi çok okumanın, çok gezip görmenin bir zekâ ekzersizi olduğu muhakkaktır. Fakat dünya ve cemiyet olaylarında zekâyı kamçılayan bir kudretin, bir münebbihin bulunduğunu da unutmamak lâzımdır. Ve böyle olduğu içindir ki bizler, elde kalem, gözler ufukta, kafiye düşünen şair taslakları gibi mevzu düşünmekten ziyade «kendinden komik» hâdiseleri kâğıtlara çizivermekten başka bir şey yapmayız!...

Cemal Nadir

İKİ HARP ESİRİ!..

000492

Dünya Mizahından

Yahudi Fıkraları

[Aşağıdaki fıkraları, Fransızca «Yahudi fıkraları» isimli kitaptan dilimize çevirdik.]

NASIL GÖMMELİ

Paris'in meşhur antikacılarından Şalom, uzun bir hastalıktan sonra kalıbı dinlendirmişti.

Ölünün akrabası cenaze alayı programını kararlaştırmak için, bir içtima yaptılar.

Şalomun küçük oğlu:

— Papayi prensler gibi yomme liyiz. Bunun için beş bin lirayi yözden çikarmaliyiz, dedi.

Ortanca oğlu:

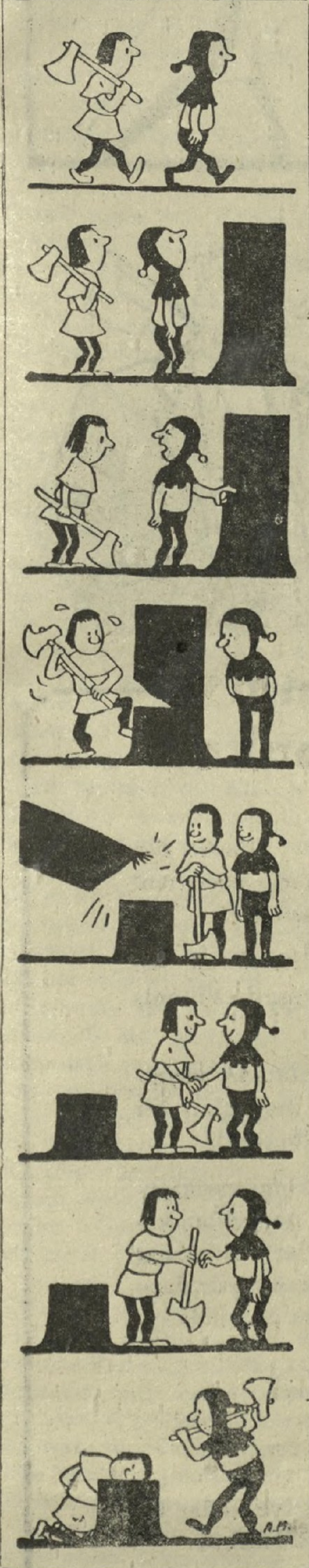
— Baba bir tüccardi, işini bilirdi; israftan hoşlanmazdi. Onu tüccar yibi yömersek daha iyi olur. Bin lira yeter.

Bu defa büyük oğlu lâkırdıya başladı:

— Babayi iç biriniz benim yibi tanimadiniz. Kalabaliyi sevmezdi, hahamlari sevmezdi; arabayi, otomobili sevmezdi; kimseye para kaptirmayi sevmezdi; onu en sevindirecek şey, fikaralar yibi yömmektir. Yirmi otuz lira ile bu işi bitirmeliyiz.

Çocukların ihtiyar amcaları, Levi, onların on binlerce lira miras yemelerine mukabil babalarından cenaze parasını kıskanmalarına fena halde kızdı, şapkasını alıp ayağa kalkarak dedi ki:

— Ben size daha iyi bir yol yostereyim çocuklar. Ölünün biriniz bir koluna, biriniz öteki koluna yirersiniz. Yürüte yürüte Seine nehrinin kenarinda yoturur, ativerirsiniz yider!

Cellât ve mahkûm!..

BENİM, SENİN, BİZİM!

Salamonun karısı ölünce, meydanda kalan iki çocuğuna bir bakıcı bulmak için tekrar evlenmişti. Aldığı hatunun da birinci kocasından iki çocuğu vardı. Cenabı Hak bunların izdivacını takdis ederek iki evlât daha verdi, oldu altı!

Bir gün Salamon aşağıda otururken, yukarıda bir gürültü, bir bağırtı işitti. Derhal bakmağa koştu. Avdet ettiği zaman karısı sordu:

— Yürültü ne imiş Salamon?

Salamon:

— Hiç! dedi, senin çocuklarla benim çocuklar bir omuşlar da, bezin çocuklara dayak vermişler!

TEDBİR!

Salamonun biraderi Yasef yaman çapkınlardandır. Geçenlerde bir akşam piyasa eden bir Yahudi kızını yakalayıp parka götürdü. Orada bir kanapenin üzerine oturdular ve Yasef kızı sıkıştırmağa başladı. Yalnız bu esnada kıza daima iki eliyle kulaklarını tutmasını ve hiç bırakmamasını rica etti:

Avdet edecekleri zaman kız sordu:

— Kulaklarini bana niçin oyle tutturdun?

Yasef:

— Ey dedi, bir takim acı tecrübelerim var... Yeçen yün bezin kariyi boyle okşarken, köpoğlu cebimden cüzdanimi aşirdi!..

SOVYET RUSYADA HAYAT :

Dış yüzü!...

İç yüzü!...

BİR TEKLİF

Salamonun, Mişon isminde bir sarrafa üç yüz lira borcu vardı. Vadesi geldiği halde bu parayı ödiyemiyordu. Mişon ona dedi ki:

— Bezin akrabadan elli beş yaşinda bir kari var. Azacik topal, bir yozü da kördür. Onu ilan evlenirsan sana çok para yetirir, borcunu odersin, olmaz mi?

Salamon derhal şöyle cevap verdi:

— Kariyi sen al da, üç yüz liranin ust tarafini pay edelum. Ne dersin?

SİFTAH!

Salamon dostu Muizin evine bir gün misafir gitti. Aşağı katta onu bulamıyanca yukarıya çıktı, ve Muizi bir kapının önünde eğilmiş anahtar değiliğinden içerisini tarassut ediyor gördü. Hayretle sordu:

— Muiz be! Ne yapiyorsun orada?

Muiz şehadet parmağını dudaklarına götürerek:

— Sus, dedi. Bezin kari yıkaniyor da ona bakiyorum...

— Tuhaf be! On beş senedir evlisiniz da karini hiç daha çiplak yormedin mi?

— Çiplak çok tefa yordum. Ama yikandiğini siftah yoruyorum!

SADAKA

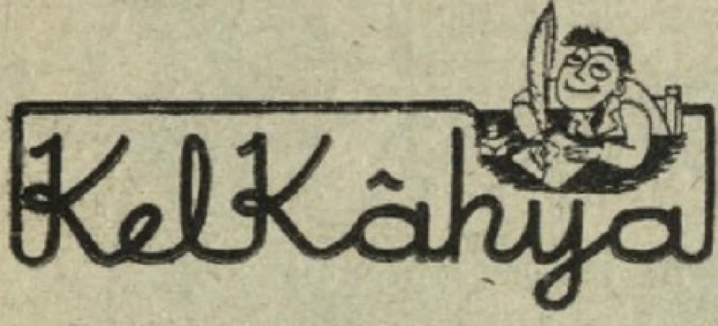
Salamon ağır hasta idi. Kurtulursa, fukaraya beş lira sadaka vermeyi adadı.

On beş gün sonra tamamile iadei âfiyet etmişti. Dostu Avram onu alıp sokağa çıkardı. Yolda bir dilenciye rastgeldiler. Salamon adağını hatırladı: lâkin yüreği çok sızladı. Beş lirayı birden çıkarıp vermek ağır gelecekti. Avrama dedi ki:

— Avram! Beni ilen iki buçuk lirasına bahseder misin ki şu dilenciye şimdi beş papel sadaka vereceyim!

000493

BİLMECE ★ MÜSABAKA ★ EĞLENCE ★

Diyarbakır: A. B.

Kelkâhyacığım;

Sana üç sualim var. Lûtfen bana doğru cevap ver:

1 — Hangi partidensin? Demokrattan mı? C. H. P. den mi? Millet'ten mi? Yoksa Köylü'den mi?

2 — Evli misin, bekâr mı?

3 — Nasıl güzeli seversin? Sarışını mı, esmeri mi, kumralı mı?

Cevap:

1 — İsmimin icabı, her meseleye karışır, her mevzua burnumu sokarım. Ama, bunun bir istisnası var: Politika! Çünkü, bu particilik acaip bir şey. İnsan, hangi tarafı dinlerse ona hak veriyor. Tıpkı Nasrettin hoca gibi... İyisi mi, tarafsızlar partisine yazıl'dım. Bir gazeteciye ve bilhassa benim gibi herkese akıl öğretmeğe kalkan bir Kelkâhyaya da yakışan budur!

2 — Ah iki gözüm, neye sordun bunu?. Yoksa hakkımda hayırlı bir niyetin mi var?. Öyleyse avcunu yala... Geç kaldın, geç! Ben, hem evli sayılırım, hem bekâr. O nasıl şey mi?.. Gel, kulağına söyleyim: Nikâhımız kıyılalı yirmi sene ol'uyor. Evliliğimiz nüfus kâğıdında kaldı artık!

3 — Ben, hepsinden çok tabiatımı severim: Uysaldır. Her renkten hoşlanır, esmerden de, beyazdan da, kumraldan da...

Ama ,dedim ya, hepsine uzaktan merhaba!..

Kelkâhya

TOP BAŞINA!

Balkan harbinde, Selânikli Samuel isminde bir Musevi, Yunan ordusunda topçu neferi idi. Fıtraten açık göz, zeki olduğu için bir sene zarfında askerlik ve topçuluğun nazariyatını gayet iyi öğrenmiş, nişangâhı, endahtı filân mükemmel bellemişti. Vaktaki Selânik civarında Samuelin taburu harbe girişti. O zaman bölük kumandanı Mihalâki Gazato, kendisini top başına geçirdi ve Samuel' rumca bilmediği için Türkçe kumandayı verdi:

— Hazir ol, Samuel... Nişangâh... bin bes yüz elli!

Samuel telâşla topu kurdu, nişanını aldı. Tir itr titremeğe başladı.

İkinci kumanda daha sert verildi:

— Ates!...

Yahudi hemen döndü, yüzbaşıya bir selâm vererek:

— Afedersiniz efendim! dedi, buyun cumartesi... Biz ateş tutmayız!

SELÂMET

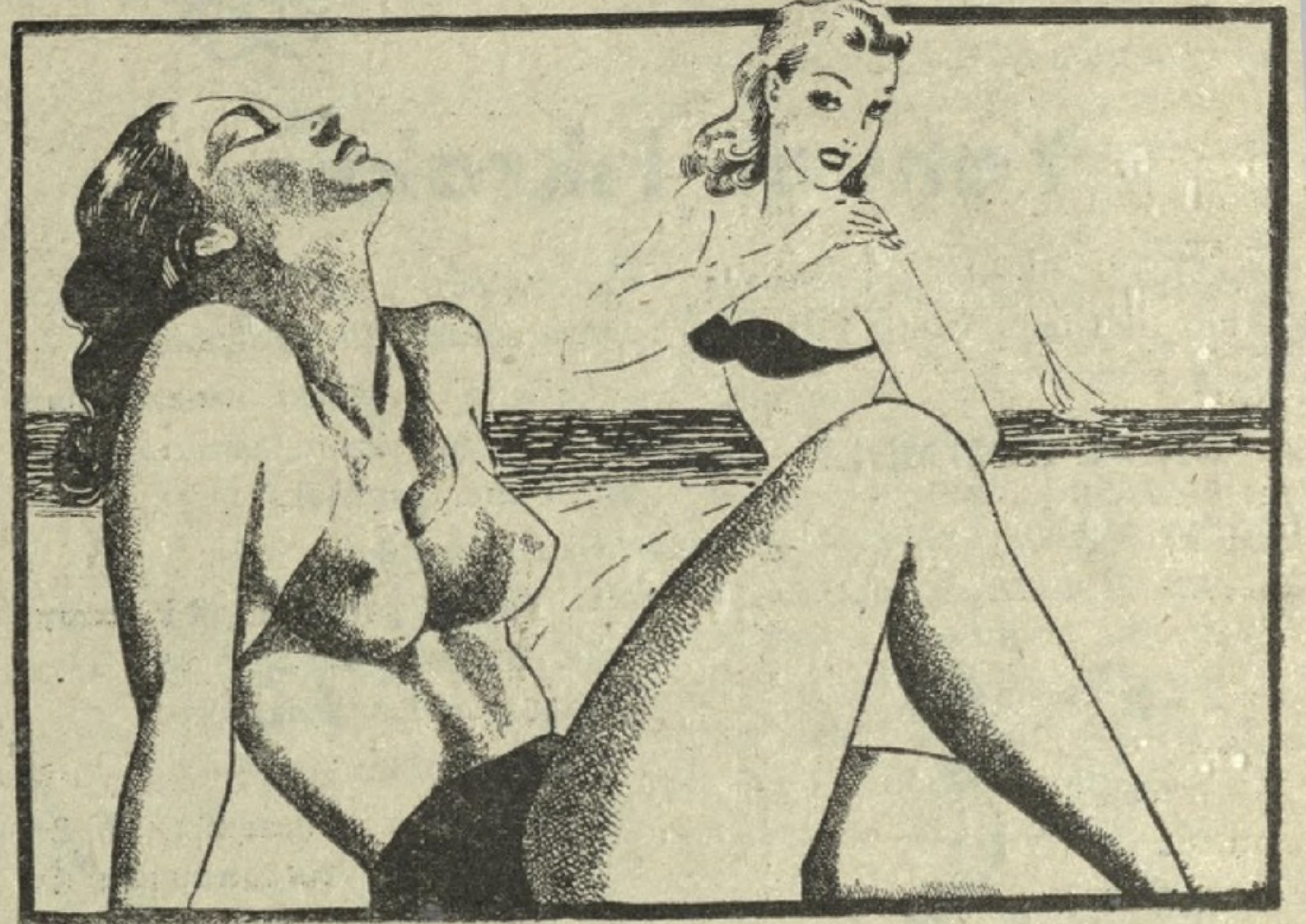
Cilt hekimiydi. Muayene olmak üzere bir kadın geldi.

— Lûtfen dilinizi çıkarın...

Kadın dilini çıkardı. Doktor onun her tarafını muayeneden geçirdikten sonra reçete yazmağa oturdu. Kadın, yorul'muş olacak ki sordu:

— Doktor, hâlâ dilim dışarıda mı kalacak? Ne lüzum var buna?

— Lüzum var tabiî efendim, dedi, doktor, reçetenin selâmeti namına...

Akbaba'nın Yeni Müsabakası

★ Akbaba geçen haftadan itibaren altı sayı, tanınmış karikatüristlerin eserlerini okuyucularına sunmaya başlamıştır.

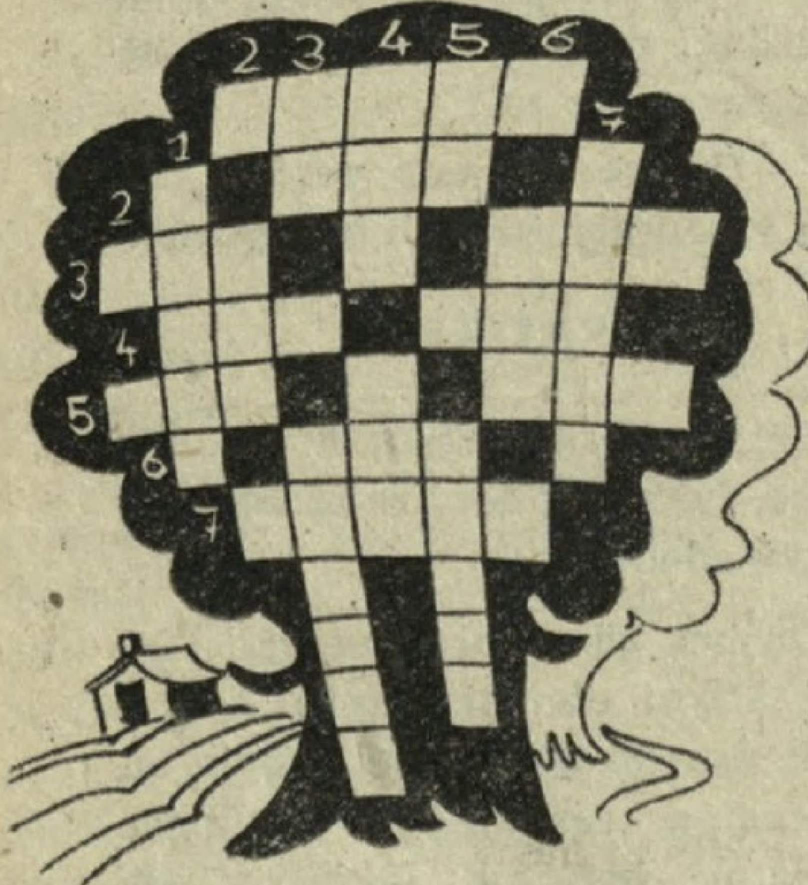
★ Bu karikatürler lejandsız olarak neşredilecek, eser sahibinin imzası da silinmiş olacaktır.

★ Yedinci hafta: altı hfatadır yayınlanmış olan karikatürlerin mevzuları bir arada karışık olarak neşredilecektir.

★ Bildirilen mevzuların hangi karikatüristlere ait bulunduğunu ve neşredilen karikatürlerin, kimlerin eserleri olduğunu yazıp Akbaba'ya yollıyacak okuyucularımızdan doğru cevap verenler arasında çekilecek kurada:

Birinciye gömleklik kumaş;
İkinciye bir boyunbağı,
Üçüncüye çorap,
Dördüncüden yirmi beşinciye kadar birer kıymetli kitap hediye edilecektir.

Akbabanın Bulmacası

SOLDAN SAĞA:

1. Bir kesici âlet. 2. İngilizce evet. 3. Rutubet, Karadeniz sahilinde yerli halk. 4. Malik olduğumuz şey. Bir pasta çeşidi. 5. Çirkin. Bir ses çeşidi. 6. Bir zamir. 7. Bir sofra eşyası,

YUKARIDAN AŞAĞI:

1. İnşaatın bir kısmı. 2. Parlak olmayan. 3. Bir peyk, Bir spor çeşidi. 4. Baş hastalığı. Harabeleri kalmış bir şehir. 5. İskanbilin sağlamı, Batıl bir itikat. 6. Dudak .7. Değiştirme.

GEÇEN SAYIDAKİ BULMACANIN HALLİ

Soldan sağa:

1. Macera. 2. Acımak. 3. Yumak. 4. Az, Rıza. 5. Elemek. 6. Hır. 7. Yesarî, Uun. 8. Irak, Rahat.

Yukarıdan aşağı:

1. Maya., Ayı, 2. Acuze, Er. 3. Hacım, Lisan. 4. Emare, Ak. 5. Rakım. 6. Ak, Zehir. 7. Rakı. 8. Ruh. 9. Naz.

000494

BENLİ FATMA

YAZAN; HATİCE VİLDAN

— Sizin toplantılarınız beni alâkadar eden neviden bir şey değil ki Feyyaz. Siz ilmî bahislerle vakit geçiriyorsunuz, benim ne anladığım, ne de sevdiğim şey.

— Haklısın, ama ben başka bir şey düşünüyorum. Arkadaşlardan bazıları içtimalarımızın lüzumundan fazla akademik geçtiğinden şikâyet ediyorlar. Bunlara bir parçacık eğlenceli çeşni verelim dediler. Meselâ çayla pasta yerine, kokteyl koysak, bir iki kadın ahbabımız da gelse, toplantının bir saatini ciddî bahislere ayırsak, iki saat de eğlensek fena olmayacak sanıyorum.

Fatma bir an tereddüt etti:

— Olmıyacak şey değil, ama masraf?

— Masraf yine şimdiki gibi aramızda paylaşılır. Böylece, yavaş yavaş bir muhit yapmış oluruz. Doğrusunu istersen, bunu daha ziyade senin için düşünüyorum. Yalnızsın. Görüyorum ki, sıkılıyorsun. Eski hayatını aynen değil se bile avunabileceğin nisbette sana iade etmiş olursam kendimi bahtiyar sanacağım.

— Ben eski hayatımı aramıyorum, Feyyaz. Bana sen, ve senin kurduğun bu mütevazi yaşayış kâfi geliyor. Ama, buna ufacık bir avunma vesilesi katabilirsen, memnun olurum, tabiî.

Bir hafta sonraki toplantı, bu şekilde yapılmıştı. Doktor Feyyazdan başka sekiz arkadaştılar. O ilk hafta, kadınsız geçti. Mecliste hazır bulunan tek kadın Fatma idi. Velev ufacık, özenti kabilinden de olsa, bu kokteyl, onu alışık olduğu bir havanın içine sokmuş, (prensesliği zamanının kadınlı erkekli, hayhuylu ve eğlenceli topluluklarını hatırlatmıştı. O gün, tıpkı o eski devirlerdeki sevimliliği, cana yakınlığı ve kibarlığı ile, bu küçük meclise yeni bir hava getirdi, ilk defa tanıştığı bu erkekleri, yalnız güzelliği ile değil, her haliyle teshir etti.

Feyyaz'ın arkadaşları, Fatmayı o gün ilk defa görüyorlar, fakat adını daha evvel işitmiş oldukları için, onu giyaben çok iyi tanıyorlardı. İnsiyakî bir şekilde, o günden itibaren ona prenses diye hitabettiler. Misafirlerini ağırlayış tarzını görenlerin, ona daha başka bir isimle hitabetmelerine zaten imkân yoktu.

Bu hitap, unutmak istediği bir maziyi acı acı hatırlattığı için, Feyyazın biraz canını sıkmıştı. Buna mukabil Fatma, prensesliği hiç yadırğamadı, hattâ için için memnun bile oldu. O günlerde henüz açıktan açığa duymadığı, kendi kendine itiraftan çekindiği bir ruh tahassürünü gidermiş oluyordu.

Doktor Orhanla bu kokteyllerde tanıştılar. Sekiz arkadaşın biri doktor Orhandı. Uzun boylu, geniş omuzlu, dik sesli, dik bakışlı bir gençti. Feyyazla tam tezat teşkil eden halleri, Fatmanın derhal dikkatine çarpmıştı. Hatta, prenses unvanını ilk kullanan o olmuştu. Feyyaz, Fatmayı arkadaşlarına takdim ettiği sırada, hepsi ona sadece hanımfendi dedikleri halde, doktor Orhan, eğilip onun elini öpmüş, gür sesiyle:

— Müşerref oldum, prenses! demişti.

Bu hitap önce Fatmayı irkiltti. Fakat bir şey belli etmedi. Yalnız, bir müddet sonra, kadehler ellerinde, ikisi, bir köşede karşılıklı birer koltukta, dereden tepeden konuşurlarken, Fatma birdenbire:

— Beyefendi, demişti, bana niçin prenses diye hitabettiniz?

— Prenses değil misiniz?

— Hayır, artık değilim, tabiî.. Prensten ayrıldıktan sonra bu unvan benim olmaktan çıktı.

— Ben prensin öldüğünü zannediyordum, siz ayrıldım diyorsunuz.

— Vefatından sonra bir mahkeme kararı var. O hayatta iken, boşanmışız gibi karar.

Doktor Orhan, Fatmanın yüzüne uzun uzun bakmış, sonra:

— Prenses, demişti, insanlar, unvanlarını dünyaya gelirken beraberlerinde getirirler. Siz, bir prensle hayatınızı birleştirmek suretiyle prenses olmasaydınız bile, yine prensestiniz. Size bundan başka hiç bir isim lâyık değildir.

— İltifat ediyorsunuz.

— Haşa! Size iltifat etmek benim haddim değil. Siz, duruşunuzla, yürüyüşünüzle, konuşuşunuzla, hatta susuşunuzla prensessiniz.

— Teşekkür ederim, teveccüh gösteriyorsunuz. Ama ben, prenses diye çağırılmamağı tercih ederim.

— O da yine prenses ruhlu oluşunuzdan, hanımfendi.

—Hayır, Orhan bey. Feyyazın üzüldüğünü istemem de ondan.

— Ha, anlıyorum. Ama, arzettim, ya efendim, benim size bu unvanı verişim, prensten dolayı değil, sizi Allah prenses yaratmış, kullar onun size verdiği haslatı elinizden ne cesaretle alabilirler? Müsaade buyurun, hiç değilse kimsenin işitemiyeceği yerlerde size prenses diyebileyim.

Doktor Orhan, uzun boyu, iri omuzları, ;patavatsız konuşmasıyle, hoşuna gidiyordu. Gülümseyerek:

— Peki, dedi, öyle olsun. Bu bana bir şey kazandırmaz, ama bir şey de kaybetmem. Prenses deyin.

Doktor Orhan, ayağa kalktı, derin bir reveranstan sonra, Fatmanın elini öptü:

— Siz bir harikasınız, prenses, dedi. Bana verdiğiniz bu imtiyazdan dolayı size minnettarım.

Bu şekilde başlayan ahpaplıkları, gitgide daha büyük bir samimiyete doğru yol alıyordu. İlk zamanlar, Fatma, Feyyaza ihanet etmeği, onu bırakıp doktor Orhanla münasebet tesis etmeği aklından geçirmemişti. Yalnız, toplantı günlerinde evlerine gelen, ciddî bahislerde olduğu kadar havai mevzularda da, canlı konuşmaları, sevimli halleri ile meclise sıcak bir hava katan bu ayrı yaradılıştaki gencin sohbetinden zevk duyuyordu. Ekseriya, ikisi bir kenara çekilip, büyük gruptan ayrı, sohbete dalıyorlar, zamanın nasıl geçtiğini bilmiyorlardı. Bu konuşmaları, henüz bir gönül macerasının başlangıcında kullanılan kelimelerden yapılmış şeyler değildi. Bazan, yanlarına gelip konuşmalarına katılan öteki arkadaşlardan hiç birisi, bu genç kadınla, genç erkek arasında herhangi bir gizli rabıtanın mevcut olduğunu veya olmak üzere bulunduğunu, söyliyemezdi.

Sonra, nasıl olduğunu kendileri de pek bilmeden, bir gün, aşk denilen uçurumun başında buluştular.

Fatmanın sıkıntılı bir günü idi. Son zamanlarda, sık sık, sebepsiz can sıkıntıları duymağa başlamıştı. Sabahları yok yere bir yürek üzüntüsü ile uykudan uyanıyor, bu yürek üzüntüsü, göğsünü rahatsız eden bir çarpıntı halinde maddileşiyor, o gün her şey sinirine dokunuyor, her şey fenasına gidiyordu. Bu hal bazan akşama kadar sürüyor, bazan, başladığı gibi sebepsiz şekilde zail oluyordu.

O gün de öyle idi. Uyandığı zaman, vakit epey geçti. Feyyaz, sessizce kalkmış, giyinmiş, işine gitmişti. Kendisi evde yalnızdı. Yalnız kaldığı, Feyyaz'ın da öğle yemeğine gelmiyeceğini önceden haber verdiği günler, Fatma, değişiklik olsun, vakit geçirsin diye, öğle yemeklerini lokantada yemeği âdet edinmişti. O gün de öyle yapmağa karar verdi. Giyindi, saat on bire doğru sokağa çıktı.

Beyoğluna kadar çıkmak, yalnız başına yemek yiyebileceği temiz bir lokantaya gitmek niyetinde idi. Vakit henüz erken olduğu için, tramvayla gitmeğe karar verdi. Tramvay durağına doğru yürüdü, Beyoğluna çıkan tenhaca bir tramvay gözlemeğe başladı.

Beklemeğe başlıyalı beş dakika kadar olmuştu ki, birden, önünde bir otomobil durdu. Şoför yerinden bir el uzandı, ona doğru sallandı. Bu, doktor Orhandı.

— Bonjur, prenses, dedi. Burada ne bekliyorsunuz?

— Tramvay bekliyorum.

— Nereye gideceksiniz?

— Beyoğluna çıkacağım.

— Mükemmel! Ben de oraya gidiyorum, sizi götüreyim.

Fatma bir an tereddüt geçirdi. Niçin tereddüt ettiğini kendisi de bilmiyordu. Bir gören olursa, Feyyaz duyarsa gibi endişeler bahis mevzuu değildi. Gören de olabilirdi, Feyyaz da duyabilirdi, bunlardan bir şey çıkmazdı. Bu bakımlardan bütün hürriyetine sahipti.

Orhan bu tereddüdü görünce ısrar etti:

— Girsenize, prenses, niçin bekliyorsunuz?

Fatma daha fazla tereddüdün çirkin bir nazlanma mânasına geleceğini düşündü, arabaya girdi. Doktor Orhan, kendi oturduğu şoför yerinin kapısını açmıştı. Fatma oraya girip oturdu araba, derhal hareket etti.

(Devamı var)

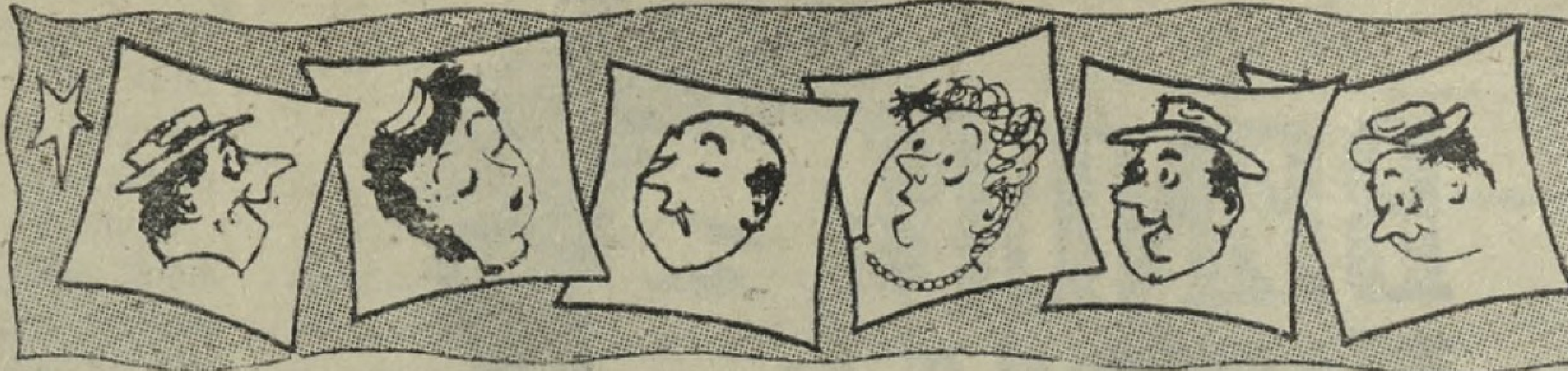
TASHİH

★ 12 Şubat 1953 tarihli 48 nci sayımızın «Eski Türk mizahından» sayfasında, Cemal Nadir'e ait karikatürün mevzuu, Ramizin karikatürüne, Ramize ait karikatürün mevzuu da Cemal Nadirin karikatürüne konmuştur.

★ 19 Şubat 1953 tarihli sayımızın numara 49 olacakken 50, 26 Şubat 1953 tarihli sayımızın numarası da 50 olacakken 51 olmuştur.

Üzülerek tashih ederiz.

- 000495

SOVYET RUSYADA :
Temizlik âleti!...

— Journal-American —

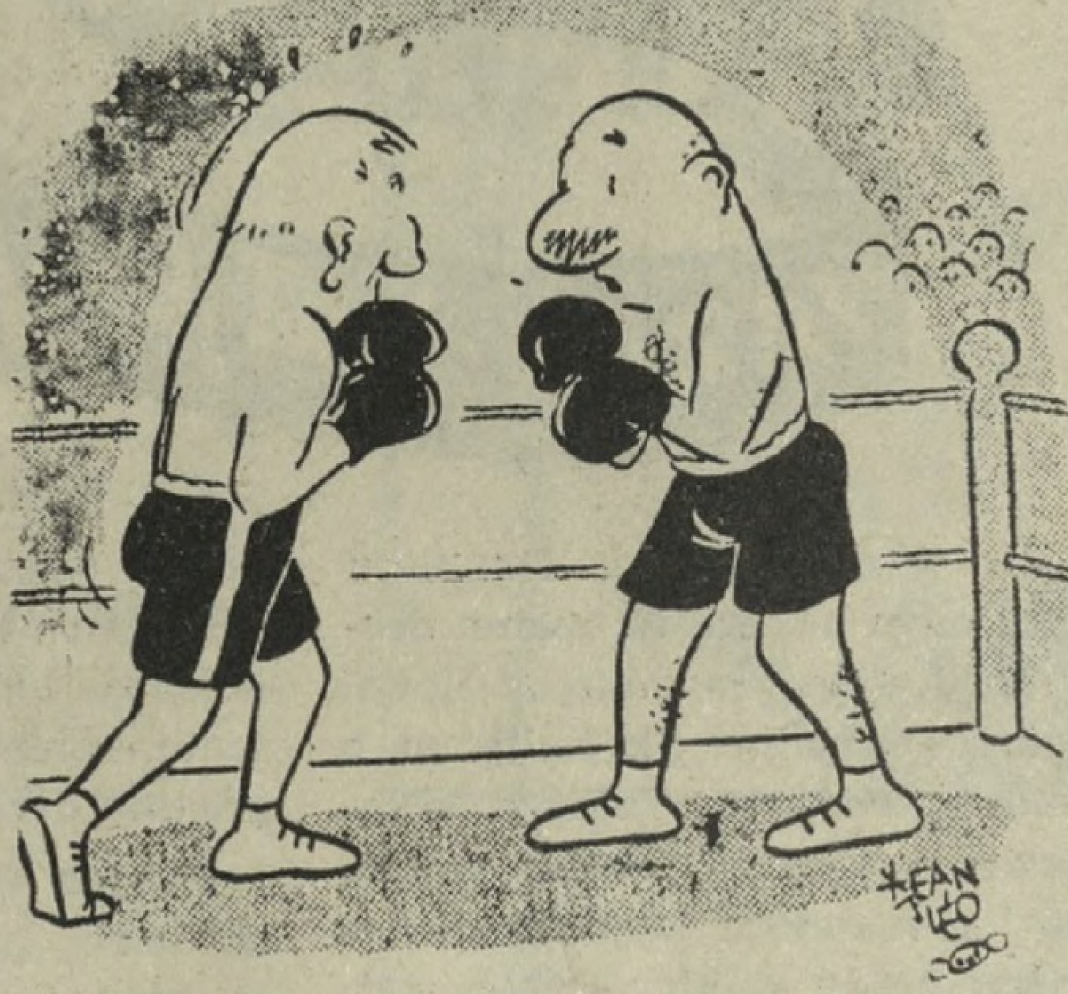
— Tevkif edin şu doktoru... Verdiği haplar kırmızı değil!...

— Morning Herald —

— Çok nazik genç, ne zaman rastgelse arabasına alıyor!..

— İci Paris —

— Yaklaşayım deme. Müthiş nezlem var!..

— Samedi-Soir —

— Yağmur yağıyor... Paraşütünü aç!...

— İl Travaso —

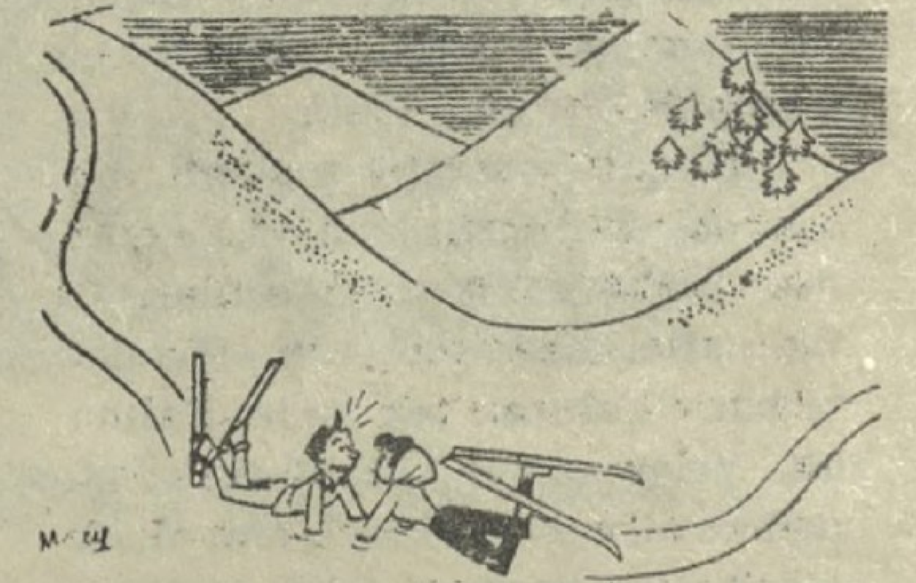
— Ellerim çok dolu kocacığım, istersen şemsiyeni bana ver!...

— Le Hérisson —

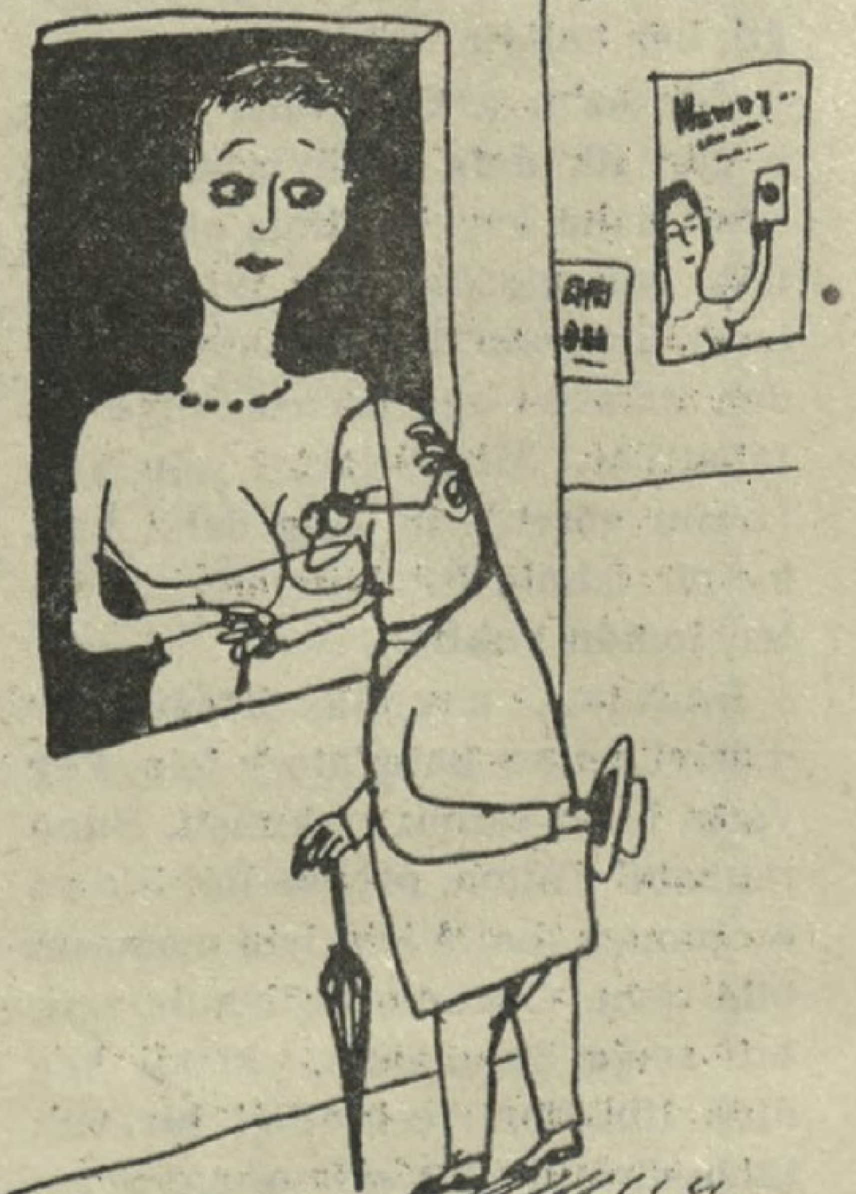
YAZISIZ!..

— France Dimanche —

— Ooooh, ne güzel tesadüf!...

— Le Hérisson —

— Oh, affedersiniz, duvar ilânı sandım!..

— Tempo —

000496

KARİKATÜRLERİ

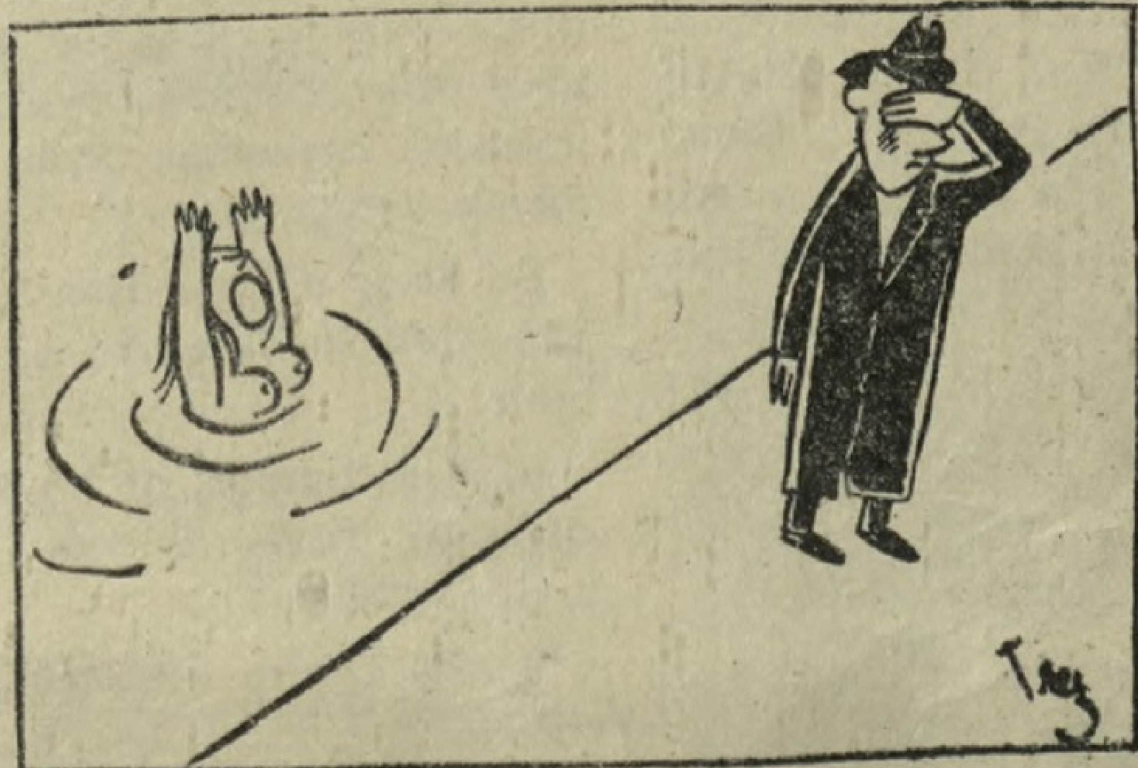
— Bunlar kadar kıskanç hasta görmedim, birine ne yaparsam öbürü de istiyor!...

— France Dimanche —

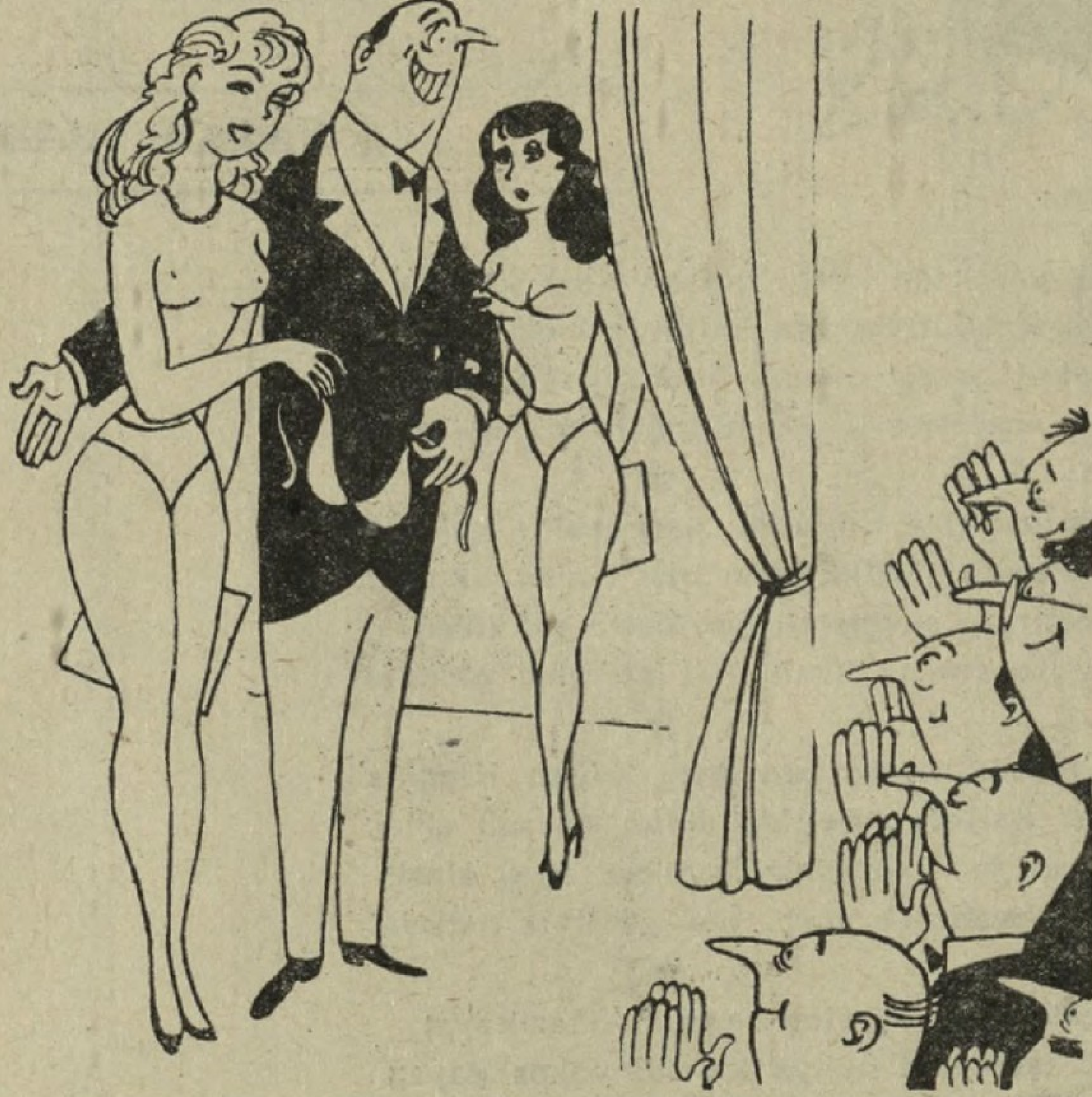
— Nişanlım mı?.. Hangisi? Oda karanlık, tanıyamadım!...

— İl Travaso —

Utangaç adam!..

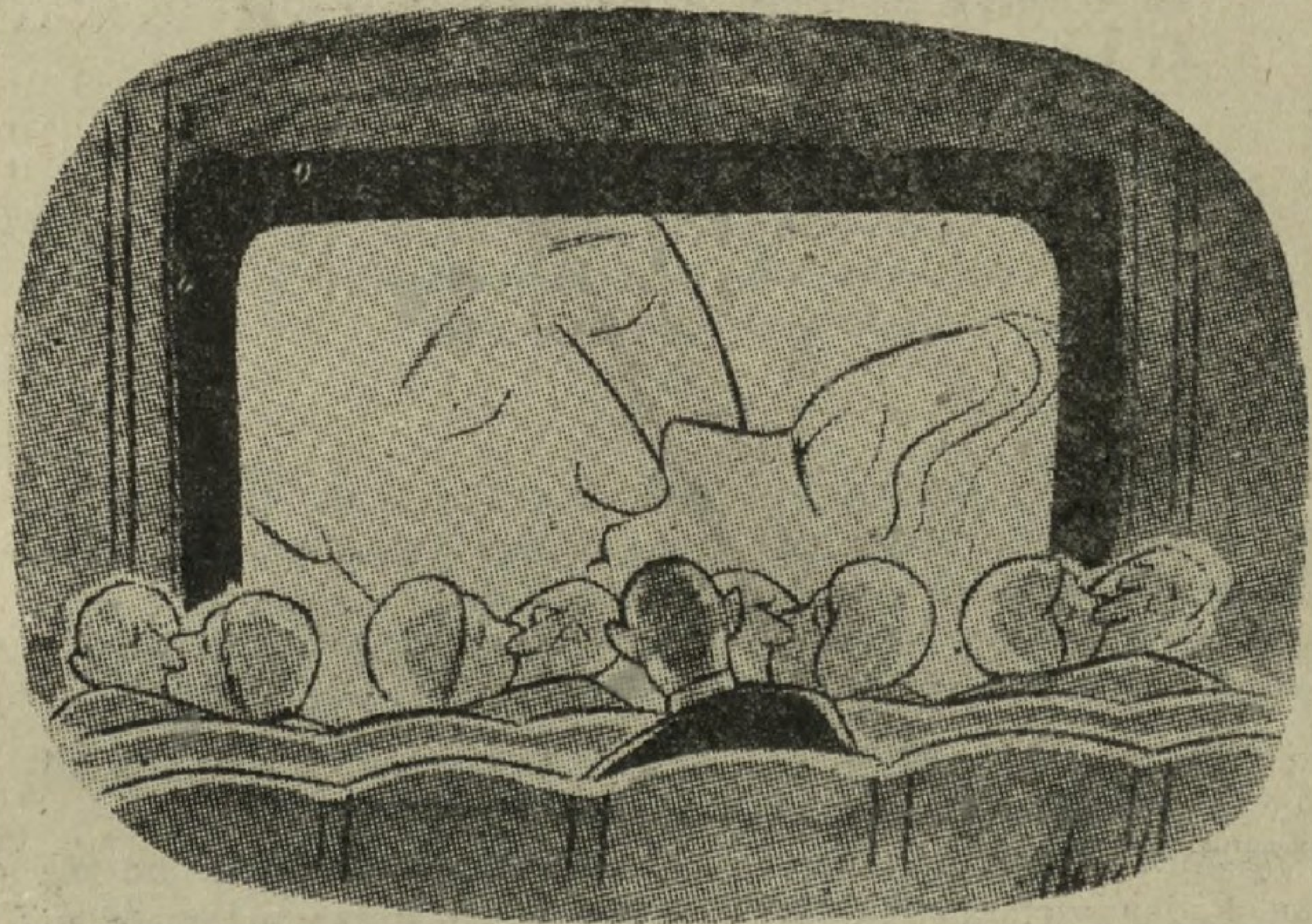
— France Dimanche —

GÜZELLİK MÜSABAKASINDA :

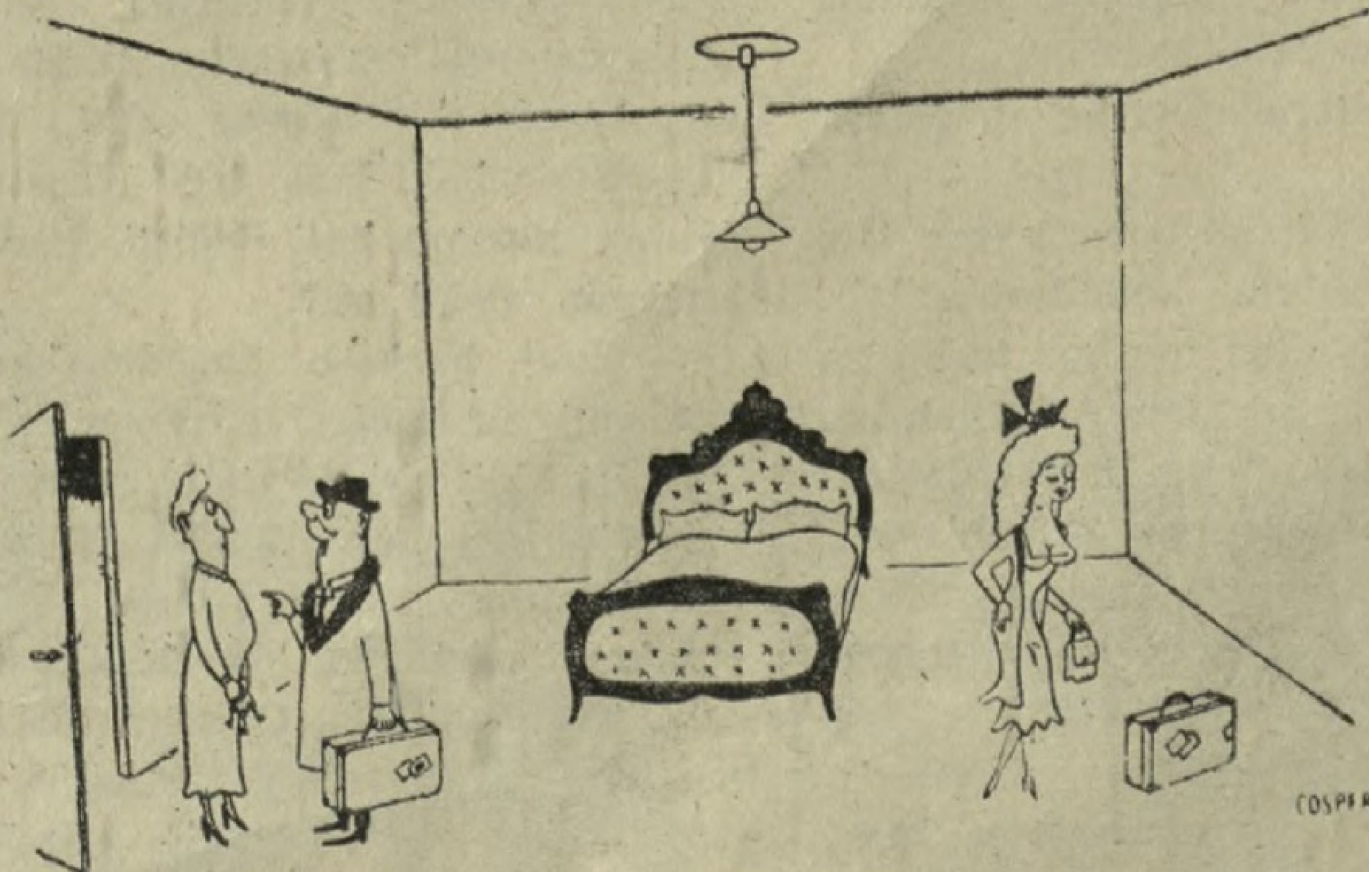
— Sayın hakemler, görüyorsunuz ya, hile yok!...

— İci Paris —

Sinema!..

— Le Rire —

— Bize bu kadar eşya kâfi!...

— Le Rire —

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahî Roman : 16

Ey pastırma kralı, hoş geldiniz palas'a!
Yürüyünüz burada kalplere basa basa;
Sakın hasret çekmeyin Erciyaş'a, Talas'a;
Ey pastırma kralı, hoş geldiniz palas'a!,

★

Tâ uzaktan duyuldu sarmısaklı kokunuz;
Siz daha gözükmeden bizi vurdu okunuz;
Pastırma sevgisini, gönüllere sokunuz;
Ey parstırma kralı, hoş geldiniz palas'a!

★

Gönderdiniz bizlere önce bayan Higgins'i;
Her halinden bellidir onun da asîl cinsi;
Girdi yani sevginiz kalplere sinsi sinsi;
Ey parstırma kralı, hoş geldiniz palas'a!

★

Pastırmayı öğreten sensin Amerikaya;
Bu işte yeni dünya kalırdı yoksa yaya;;
Lâf değil, münakasa açtırdın pastırmaya;
Ey parstırma kralı, hoş geldiniz palas'a!

★

Bir lâf vardır Türkçede, masal masal matitas;
Binbir gece masalı yaşıyor işte palas,
Emrinizdeyiz sizin, hem de palas pandıras;
Ey parstırma kralı, hoş geldiniz palas'a!

★

Müdür, kâtip, daktilo, patronumuz, ağamız;
Bahçedeki havuzda binlerce kurbağamız;
Emrnizdedir hattâ, varsa kaplumbağamız;
Ey pastırma kralı, hoş geldiniz palas'a!

★

Bu veciz hitabe, hazirunun alkışlariyle karşılandı. Pastırma kralı, Amerika modasına uymak için sahicilerini çektirip yerlerine oturttuğu takma dişlerini, kalın iki pastırma dilimi arasında bir sıra yağ gibi gösteren yayvan bir tebessümle dudaklarını kulaklarına kadar yırtarak mukabele etti:

— Çok teşekkür iderim, pek gözel cızıktırmışşınız; şo elimdeki gul demeti gibi lâf sıralamışsınız, hazzettim, aferin!

Sonra, karşılayıcı heyet, palasa girdi.

Pastırma kralı önce, bayan Higgins'le birlikte, kendilerine tahsis edilmiş olan meşhur tarihî yatak odasına çıktılar. Abdullah beyefendi, bu odanın tarihî değerini bir kere de bay Yohan'a anlatmaktan kendini alamadı.

— Efendim, dedi, bu odanın tarihte son derece büyük yeri vardır. Sultan Mahmut zamanında, Alman kralı, İmparatoriçe Jozefinle beraber İstanbula geldiği zaman burada misafir edilmiş. Sonra Fransız İmparatoru Vilhelm de kraliçe ile beraber gene bu odada misafir olmuş. Hele İngiliz reisicumhuru, Türkiyeye iki defa gizlice geldiği zaman bu odada tam on beş gün oturmuş. Krallara lâyık bir yer olduğu için, zatı âlinize ancak burayı münasip görüyoruz.

Pastırma kralı, kendisine gösterilen bu müstesna muameleden dolayı teşekkürlerini bildirdi.

Abdullah bey, odayı muvakkat sahibine böylece takdim ettikten sonra, çekilmiş, partırma kralı ile karısını yalnız bırakmıştı. Hanife hanımı bir köşeye çekti:

— Bana bak, Fifi, dedi. Kocası gelince karının hali değişti. Farkındasın, değil mi?

— Evet, herkese tepeden bakar gibi bir haller takınıyor.

— Bu akşamki ziyafette, mücevherlerini görünce burnu düşer, merak etme.

İşte mücevherler meselesi had safhaya girmişti. Olamaz olası pastırma kralı nihayet gelmişti. Kocasının sözleri, Hanife hanımın kalbini, bir bıçak yarası gibi sızlatmıştı.

Abdullah bey, akşama verilecek ziyafetin teferruatiyle meşgul olmak üzere müdür Rafael'in odasına doğru uzaklaştıktan sonra, Hanife hanım, yine Sadettin'i aramağa koyuldu.

Garip bir tesadüfle o da, Hanife hanımı arıyordu. Koridorun ortasında karşılaştılar. Sadettin'in yüzünde, müjde vermeğe hazırlanan bir kimseye has beşuş ifade vardı.

Yabancı kulakların, söyliyeceği şeyi duymalarından korkar gibi etrafına bakındı, sonra:

— Müjde! dedi. Tamam.

— Mücevherler mi bulundu?

— Bulundu gibi bir şey!

— Muhakkak mı?

— Muhakkak!

— Nerede?

— Bahçede... Bizim hırsız, mücevherleri orada bir yere saklamış. Bu sakladığı yeri aşağı yukarı tayin ettim.

— Aşağı yukarı mı? E, bunun neresi muhakkak?

— Aşağı yukarı oluşunun sebebi, herifi tâ oraya kadar takip edemeyişim. Balûm ya, ihtiyatlı davranmak lâzım... Ama pek pek on metre farkla, neresi olduğunu biliyorum. Şimdi oraya gidiyorum.

— Ben de geliyorum.

— Hay hay, buyurun. Hem beraber olursak daha iyi, detektiflikteki meharetimi gözlerinizle görür, takdir edersiniz. Biraz sonra, kameriye civarında buluşalım.

— Olur!..

On dakika sonra, Sadettinle Hanife hanım kameriyenin orada buluştular..

Sadettin bütün deteklifliğini göstermek istiyordu.

— Şu otları görüyorsunuz ya, dedi, âdeta bir patika olmuş. Hırsız, sık sık gelip mücevherlerini yokluyor galiba. Bizim detektif lisanında buna iz derler... Şimdi bu izi takip edelim. Sizin şerefiniz ve benim saadetim bu izin ucunda!

Sadettin, bunu söylerken, yan gözle Hanife hanımın yüzüne bakmıştı. Fakat tatlı bir ifade vermeğe çalıştığı bu bakışa Hanife hanım aldırış etmemişti.

Sadettin, ayaklarının ucuna basa basa, ihtiyatla ilerledi. Az ötede ihtiyar bir ağaç vardı. Bu ağacın gövdesi yoktu. Etrafındaki otlar da üzerlerine basılmış gibi yassılmıştı. Sadettin bu ağacın yanına varınca durdu. Kalbi küt küt atan Hanife hanıma bakarak, Şarlamny'in tacını, bir gaydacı İngiliz askerinin gaydası içinde meydana çıkarmış bir Şarlok Holmes, doktor Watson'a bakıp bu hünerini gösterir gibi:

— İşte hanımefendi, burada, dedi.

Sonra elini, kemali cesaretle, ağacın kovuğuna daldırdı.

Sadettin'in eli, kovuğun içinde daldıktan sonra, aradan bitmez, tükenmez dakikalar geçmeğe başladı. Araştırmanın sonu bir türlü gelmiyordu. Sadettini'n yüzü değişmişti. Nihayet, elini kovuktan çıkardı. Parmaklarının arasında, penbe bir zarf tutuyordu.

— Mücevherler yok, dedi.

— Eyvah!

— Ama, mücevherlerin yerine bu mektup var. Bu da bir şey, hattâ büyük bir şey... Zarfı daha açmadım, görüyorsunuz. Fakat eminim ki, içinde, mücevherlerin nerede bulunduğunu gösteren malûmat var. Belki mektup şifrelidir de. Usulen böyledir, çünkü, her ne hal ise. Bu işin üstesinden geleceğiz, bayan, O kurnazsa ben ondan daha kurnazım.

Sadettin zarfı yırttı. İçinden şu mektup çıktı:

«Hazinemi hiç kimse elimden alamıyacaktır.

«Bu işe bir nihayet vermek için her şeyi göze aldım.

«Müsait bir fırsat çıkacağa benziyor. Bundan istifade edelim.

«Şüpheler içinde geçen bu hayat tahammülfersa bir şey.

«Artık bu komedyadan bıktım. Bütün engellere rağmen benim olması açıktan açığa benim olması icabeden hazineme, alenen sahip olmak istiyorum.»

Bu acaip sözleri, Hanife hanım Sadettinle birlikte okumuştu. Detektif:

— Ne utanmaz, ne hayasız herif yahu! Diye söylendi. Bir de, hazinem diyor.

Hanife hanım düşünceli düşünceli:

— Hazinem! diye tekrarlıyordu.

(Devamı var)

000498

ŞANS

SERVET REFAH EMNİYET

İŞ

TÜRKİYE İŞ BANKASI

İHAP HULUSİ İSTANBUL

24 EV • 1.000.000 LİRA

EV OTOMOBİL APARTMAN

YILDA 16 ÇEKİLİŞ

SÜMERBANK

Ankara Sigorta

Kara Günlerinizin en vefalı dostudur.

Merkezi : Büyük Postane karşısında.

Telefon : Müdür: 29603

Santral: 24815

Telgraf: ANTAS

İSTANBUL

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Daimî Yazarları:
★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel, Reşat Nuri Güntekin, Hamdi Varoğlu, Zahit Güvemli, Bülent Oran, Nihal Yiğinobalı...

Daimî Karikatüristleri:
★ Togo, Necmi Rıza, Şevki, Nehar, Altan, Şadi Dinçbaş, Nuri, Sinan, Niyazi, Fuat Yılmaz, Metin Gökçe...

★

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koçer

★

Abone şartları:
Yıllığı 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruş.
Yabancı memleketlere : Yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruş.

Sayısı: 35 kuruş

Adres:
Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası

★

Telefon
21811

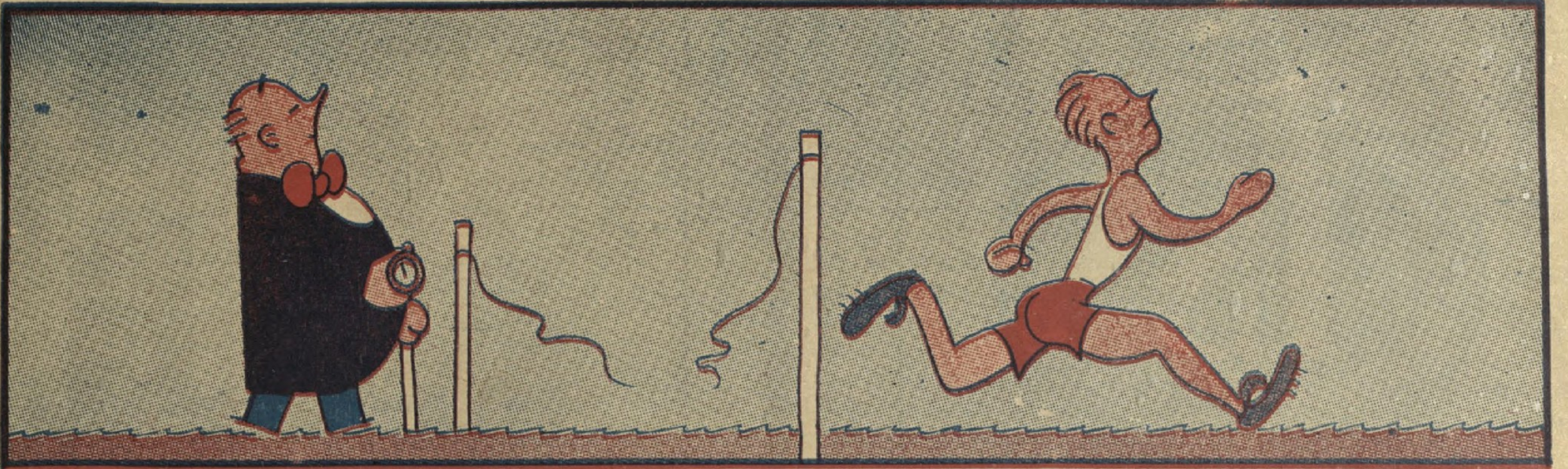
Bütün ağrılara karşı Kininli GRİPİN BAŞARI İLE KULLANILIR.

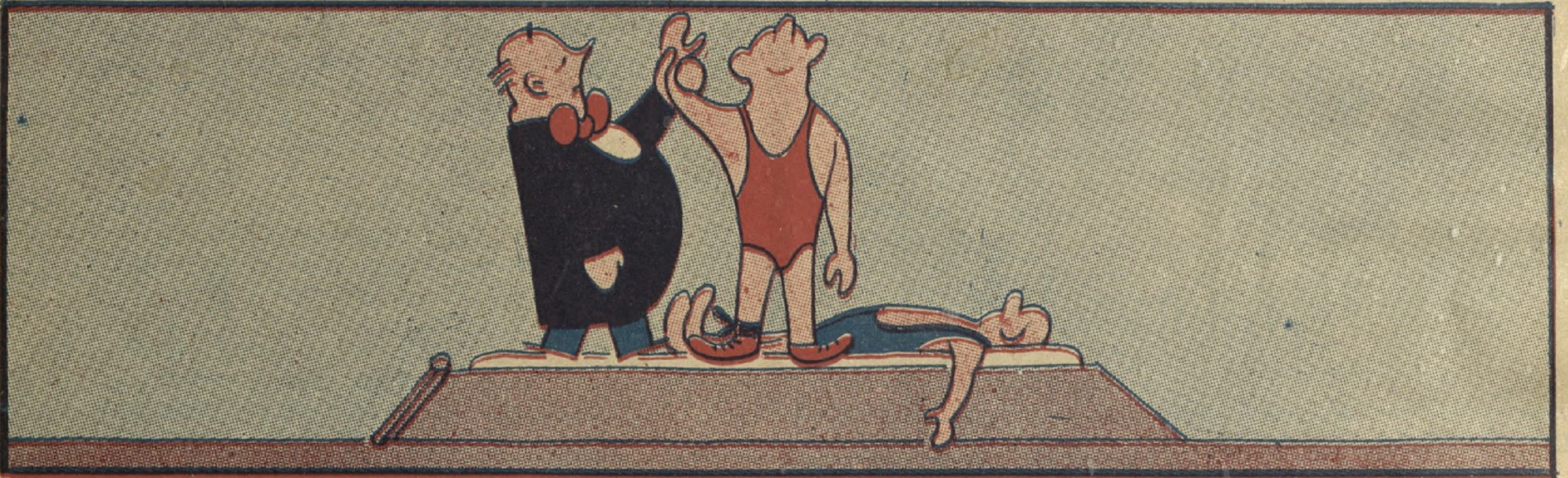
BAŞ ve DİŞ NEZLE GRİP GRİPİN KININLI GRİPİN GRİPİN

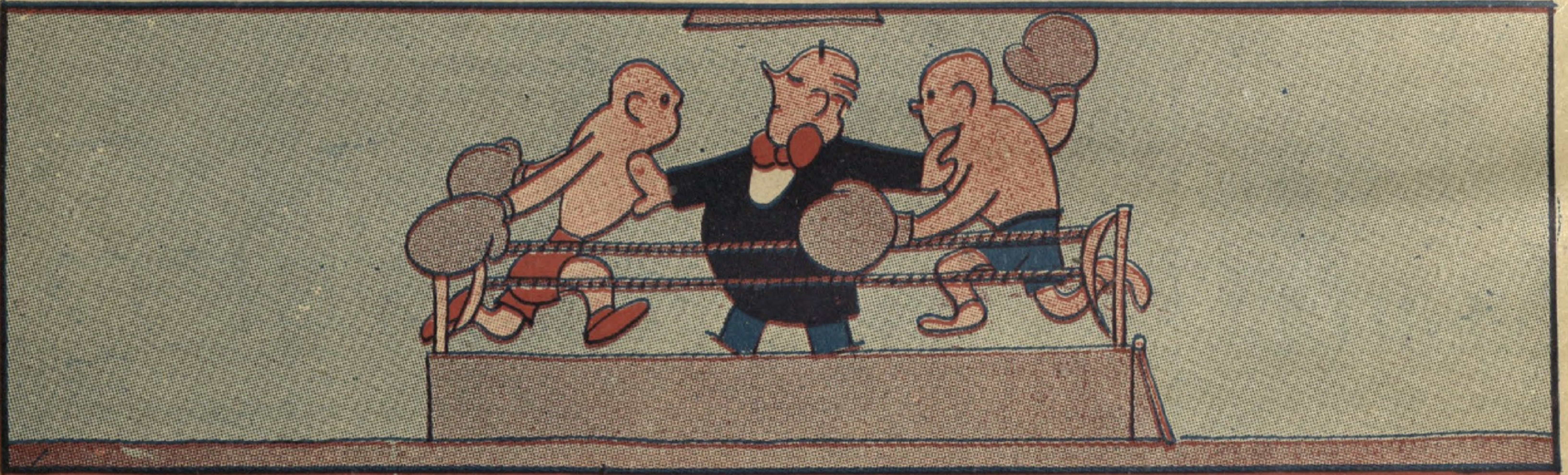
faal

000499

AKBABA

Üstat Hakem!

000500